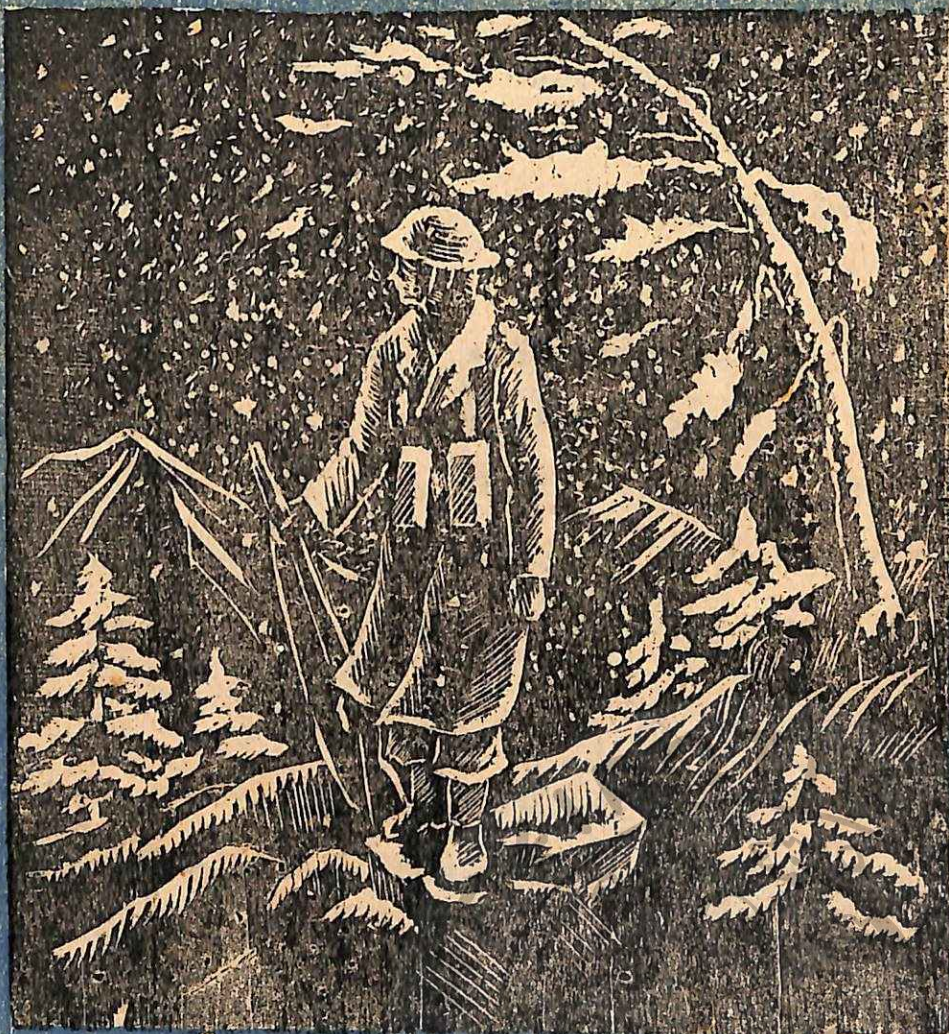

ΠΙΝΑΟΣ

Ο ΑΚΡΙΤΑΣ ΜΑΣ ΑΚΟΙΜΗΤΟΣ ΦΡΟΥΡΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Σ
3
15

ΤΥΝ.ΕΤΑ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δέν πρέπει νά υπάρξη Ἑλληνικό σπίτι πού νά μὴ ἀποκτήσῃ τῆς καλλιτεχνικά τυπωμένες, εἰκόνες καὶ παραστάσεις ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος μας.

Ὅλα τὰ Ἑλληνικά σπίτια πρέπει νά ἔχουν σὲ **ΛΕΥΚΩΜΑ** τὴν πλήρη ἀριθμημένη συλλογὴ τῶν ζωντανῶν εἰκόνων, τῶν εἰκόνων πού μιλοῦν, τῶν εἰκόνων πού συναρπάζουν, τῶν εἰκόνων πού συγκινοῦν, τῶν εἰκόνων τῆς Ζώσης ἱστορίας μας, **ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.**

ΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΙ ἀγῶνες τῆς Ἑλλάδος πρέπει νά ἀποτελέσουν τὴν **ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ** κάθε ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1948

ΕΤΟΣ Β' ΑΡ. ΦΥΛ. 21

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡ. 1.500

ΣΥΝΔΡ. ΤΡΙΜ. 4.500

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ

ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

ΧΑΡΗΣ ΜΕΞΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:

Στρ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΑΡΗΣ

ΠΙΝΔΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Σ. Τ. Γ. 918 ΤΗΛ. 5-69

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕΡΙΜΝΗ VIII ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ

ΕΙΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΝ

Μετά τὰς νίκας τοῦ Γράμμου καὶ τῆς Μουργκάνας αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἀρχιληστάρχου Μάρκου ἐπανήλθον εἰς τὰ φιλόξενα ἐδάφη τῶν γειτονικῶν χωρῶν γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν νὰ ἐφοδιασθοῦν καὶ νὰ εἰσβάλουν καὶ πάλιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος.

Ὁ Γράμμος καὶ ἡ Μουργκάνα ἀπεδείχθη πλέον ὅτι ἦσαν αἱ φωλαὶ τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν ἐχιδνῶν ἐξ ὧν ἐξώρουν τὰ συχαμερὰ ἐρπετα τῆς ἀλητείας τῆς λεηλασίας, τοῦ φόνου καὶ τῆς ἀρπαγῆς ἐξεκλήριζαν τὴν ἀνθοῦσαν Ἑλληνικὴ ὑπαιθρον. Καὶ ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν κάμπτεται οὔτε πρόκειται νὰ καμθῇ μὲ τὰς δολοφονίας τῶν, τὰ παιδομαζώματα, τοὺς ἐμπρησμοὺς καὶ ὅλα τὰ ἀτιμωτικά μέσα πού μεταχειρίζονται γιὰ νὰ τὸν ὑποδουλώσουν ὀριστικὰ στοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἠθέλησαν μὲ ἐντυπωσιακὰς ἐπιδρομάς σὲ ἀστικά κέντρα νὰ ἐπιδείξουν μετὰ τὰς ἡττας τῶν, ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις. Οὕτω ἐπιχείρησαν μὲ τέσσερας ταξιαρχίας νὰ καταλάβουν τὴν Καρδίτσαν.

Ἐκεῖ καὶ πάλιν ὁ ἐθνικὸς στρατὸς μὲ τὸν ἀφθαστον ἡρωισμόν του ἔδωσε ἓνα κολὸν μάθημα στοὺς λησταλήτας καίτοι εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος ἀσυγκρίτως ἰσχυροτέρων καὶ πολυαριθ-

μοτέρων ὁρδῶν. Αἱ ὁρδαὶ τοῦ ἀρχιληστοῦ, τὰ κοινωτικά ἀποβράσματα καὶ κατακάθια ἐπεδόθησαν εἰς τὸ προσφιλές τῶν ἔργον τῆς λεηλασίας, τοῦ ἐμπρησμοῦ καὶ τῆς καταστροφῆς. Ἡ μικρὰ δμως καὶ ἡρωϊκὴ φρουρὰ τῆς Καρδίτσης κατάρθωσε νὰ τοὺς ἐκτοπίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ νὰ τραποῦν πρὸς τὰς ἀφειτηρίας τῶν μὲ βαρυτάτας δι' αὐτοὺς ἀπωλείας.

Ἡ «Πίνδος» συγχαίρει τοὺς ἡρωϊκοὺς μαχητὰς τῆς Καρδίτσης διὰ τὴν μετὰ φανατισμοῦ ἐκπλήρωσιν τοῦ ὕψιλου τῶν καθηκόντος.

Μετά ἓνα ἀκριβὲς ἔτος ἀπὸ τὸ ἔπος τῆς Κονίτσης ἔρχεται ἡ Μάχη τῆς Καρδίτσης γιὰ νὰ δείξῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι τὰ παιδιά τῆς ἀθανάτου Πατρίδος μας μάχονται μὲ πίστιν καὶ φανατισμόν στὶς ἐπάλξεις τῆς τιμῆς καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν στὰ ἐλουρώδη ἐρπετὰ τοῦ Μάρκου νὰ ἐπιβληθοῦν διὰ τῆς βίας καὶ νὰ ἀλυσσοδέσουν τὴν Ἑλλάδα στὸ ἄρμα τοῦ Σλαβισμού.

Ἄλλ' ἀνατέλλει τὸ ἔτος 1949. Αὐτὸ θὰ σημάνῃ τὸ τέλος τῶν ἀλητῶν, τῶν προδοτῶν καὶ τῶν φονέων τοῦ ἀμάχου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν τῶν κτηνανθρώπων πού σὲ πείσμα ὧν τῶν πατρῶνων τῶν δὲν πρόκειται νὰ ἴδουν τὴν Ἑλλάδα δεσμίαν καὶ θνήσκουσαν, ἀλλ' ἐλευθέραν καὶ δοξασμένην κατὰ τὸ 1949.

ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Κίττας Κρίστοφης

ΗΜΕΡΟΜ. 1-12-83

ΑΡΙΘ. 33622

«ΠΙΝΔΟΣ»

— 3 —

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΜΑΣ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ μας κ. Μπαλοδήμος ακολουθούμενος υπό του υπασπιστού του έπεσκέφθη τὸ 406 Στρ. Νοσοκομείον.

Με δὴ γόν τὸν διευθυντὴν γενικὸν ἀρχίατρον κ. Βάλβην περιήλθεν ἅπαντας τοὺς θαλάμους τῶν νοσηλευμένων ἡρώϊκων τραυματιῶν καὶ ἀσθενῶν ἀξιῶν καὶ ὀπλιτῶν.

Μετ' ἐνδιαφέροντος πατρικοῦ δὲ Στρατηγὸς μας ἡρώτα τοὺς νοσηλευμένους περὶ τῆς παθήσεως τῶν τοῦ τόπου καταγωγῆς τῶν, τῆς μονάδος εἰς ἣν ὑπηρετοῦσαν καὶ τῶν οἰκογενειακῶν τῶν ὑποχρεώσεων. Ἐξήταζε δὲ προσεκτικὰ τὰ δελτία νοσηλείας καὶ ἐζήτηι λεπτομερεῖς πληροφορίας ἀπὸ τοὺς θεράποντας ἱατροὺς δι' ἕν ἕκαστον χωριστά, χαρακτηριστικὴ ἦτο ἡ συγκίνησις τῶν νοσηλευμένων διὰ

τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Στρατηγού μας καὶ αἱ ἀπαντήσεις τῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαβίωσιν τῶν, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ. Αὗται ἦσαν ἐνθουσιώδεις καὶ λίαν ἱκανοποιητικαί. Ἀξίζει νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὸ συμπέρασμα ποὺ ἀποκομίζει κανεὶς ἀπὸ μία τέτοια ἐπίσκεψιν εἶναι τὸ ὅτι τὸ 406 Στρ. Νοσοκομείον ἀποτελεῖ ἀληθινὸ πρότυπο στρατιωτικῆς μονάδος. Τὰ πάντα φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ πνεύματος τῆς νοικοκυρωσύνης καὶ τῆς ἀρίστης ἐξυπηρετήσεως τῆς ἀποστολῆς του ποὺ διέπει τοὺς ἰθύνοντάς του. Ἰδιαίτερα φροντίδα ἔχει καταβληθῇ διὰ τὴν ὑπαρξίν ὅλων τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων ποὺ καθιστοῦν τὴν νοσηλείαν ὄχι μόνον ἀποτελεσματικὴν, ἀλλὰ καὶ ψυχολογικῶς εὐχάριστον.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΜΑΣ

ΜΕ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία διεξήχθη ἡ ψυχολογικὴ ἐορτὴ χάριν τῶν τραυματιῶν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ 406 Στρατ. Νοσοκομείου ποὺ διωργάνωσε ἡ Ἑλληνικὴ Μεριμνα τῆς πόλεως μας.

Τὴν ἐορτὴ ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Μεραρχίας μας κ. Χρηστέας, ὁ γενικὸς ἀρχίατρος διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου κ. Βάλβης, ὁ βουλευτὴς Ἰωαννῖνων κ. Καζατζῆς, ὁ νομάρχης Ἰωαννῖνων κ. Κρομούδας, ὁ ἀρχίατρος κ. Κατσίλας μετὰ τῆς συζήγου του, ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου ἀρχίατρος κ. Θεοδωρίδης, ξένοι στρατιωτικοὶ τῆς Ἀμερικανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς

8ης Μεραρχίας καὶ πολλοὶ πρόεδροι διαφόρων κοινοτήτων.

Τὴν ἄφιξιν τῶν τραυματιῶν ὑπεδέχθησαν, ἡ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Μεριμνῆς κ. Κίτσα Καζαντζῆ, καὶ αἱ κυραὶ Κούλα Μυλωνάκη, Καίτη Νικάκη, Σαβ. Γκλιβάνου, καὶ αἱ δεσποινίδαι Ἀλίκη Λίτη, Ἰωάννα Ἐξάρχου, Ἐρασμία Σταυροπούλου καὶ οἱ παρευρισκόμενοι διὰ θερμῶν καὶ ἐνθουσιῶδων χειροκροτημάτων.

Ἡ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Μεριμνῆς κ. Καζατζῆ ἤνοιξε τὴν ἐορτὴ διὰ προπόσεως εἰς ἣν ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ πρὸς τοὺς τραυματίας εὐχηθεῖσα τὴν ταχεῖαν ἀνάρρωσιν τῶν.

Ἐν συνεχείᾳ προσεφέρθησαν

Ὁ κ. Ἐβατ λοιπὸν προήδρευσε ὡς μεσολαβητὴς πρὸς συμφιλίωσιν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν γειτόνων τῆς. Περίεργος ἀλήθεια μᾶς φαίνεται αὕτῃ ἡ ἐπανειλημμένως διατυμπανιζομένη συμφιλίωσις. Πρῶτα—πρῶτα ἡ Ἑλλάς δὲν πειράζει κανένα γειτονά της. Τὸ συμμοριτισμὸς τῆς τὸν ἐπέβαλλον οἱ Σλαῦοι καὶ οἱ Ἀλβανοὶ οἱ σύμμαχοι τοῦ Χίτλερ. Οὗτοι ἐξακολουθοῦν νὰ βοηθοῦν τοὺς συμμορίτας. Τί εἶδους λοιπὸν συμφιλίωσιν θέλουν; Ἄν παύσουν νὰ βοηθοῦν τοὺς συμμορίτας ἡ συμφιλίωσις θάρθῃ μόνῃ της. Ἀλλ' αὐτὸς ἦταν γιὰ τὴν Ἑλληνικωτάτην καὶ πολυβασανισμένην Βόρειον Ἡπειρον.

Θέλησαν μὲ τρόπον νὰ ἀναγκάσουν τὴν Ἑλλάδα νὰ παραιτηθῇ τινός, τῶν σαρκῶν της. Διότι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς της εἶναι ἡ Βόρειος Ἡπειρος.

Καλὰ λοιπὸν ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία τοῦ φιλοσόφου Χότζα, (ὄχι τοῦ Ἐμβέρ) ἦταν γιὰ τὸ Πάπλωμα.

εἰς τοὺς τραυματίας ἀναψυκτικὰ με ἐκλεκτοὺς μεζέδες δωριθέντες ὑπὸ τῶν κοινοτήτων αἰσιμὰ καὶ Μαρμάρων, ἐπίσης γλυκίσματα, πορτοκάλια καὶ ἄλλα εἶδη ἐδώρησαν διάφοροι ἰδιῶται, ἔμποροι καὶ καταστηματάρχαι τῆς πόλεως μας.

Ἐξετελέσθησαν διάφορα σκέτο καὶ ἀπηγγέλησαν ποιήματα ὑπὸ τῶν τραυματιῶν.

Ἡ ἐορτὴ ἐτελείωσε μὲ τραγούδια τῇ βοήθειᾳ τῆς ὀρχήστρας καὶ μουσικῆς τῆς Μεραρχίας μας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λοχαγοῦ κ. Μπάκα.

Ἐχορεύθησαν Ἑλληνικοὶ χοροὶ μὲ κέφι ἄφθαστο συμμετέχοντες εἰς πολλοὺς καὶ τοῦ κ. ἐπιτελάρχου μας.

Ἐπεσφραγίσθη ἡ ἐορτὴ διὰ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὕμνου.

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γιὰ τὸ πάπλωμα

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΜΑΣ

Παραπλανημένοι Ἕλληνες προσέξατε σὲ ὅσα θὰ σᾶς ποῦμε. Ἀσφαλῶς θὰ παρακολουθεῖτε τὴς ἐκπομπῆς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Μάρκου, καὶ ὅσοι δὲν τὴς παρακολουθεῖτε, θὰ τὴς μαθαίνετε ἀπὸ εἰδικὰ δελτία.

Θάχετε λοιπὸν προσέξει, πῶς τώρα τελευταία τὸ Ἀρχηγεῖο σᾶς μιλάει συνεχῶς διὰ τὸ νέο ὄπλο ποὺ ἔχετε στὴν διάθεσίν σας.

Τὸ νέο αὐτὸ ὄπλο τὸ ὀνομάζει ΑΜΙΛΛΑ.

Βέβαια ἐσεῖς θὰ προτιμούσατε ἀντὶ λέξεις νὰ σᾶς δίνανε ὄπλα καὶ τροφίμα. Ἀλλὰ αὐτὰ ὅσο πᾶνε καὶ λιγοστεύουν. Καὶ οἱ ἀρχηγοὶ σᾶς στὴν ἀπελπησία τοὺς ἐφεύραν αὐτὸ τὸ νέο ὄπλο τὴν ΑΜΙΛΛΑ, καὶ σᾶς τὸ κοπανᾶνε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ. Θέλουν δηλαδὴ νὰ σᾶς κάνουν νὰ πιστέψετε πῶς ἂν ὅλοι δεχθῇτε τὴν ΑΜΙΛΛΑ, τὴν ἐφαρμόσετε, τὴν προπαγανδίσετε καὶ τὴν μεταδώσετε, ὅλους τοὺς ἄλλους θὰ νικήσετε.

Παραπλανημένοι Ἕλληνες, θύματα τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ἀγριότητος διεφθαρμένων ἀρχηγῶν σᾶς, προσέξατε καλὰ. Μελετᾶτε καλὰ τὴν σημασίαν τῆς ΑΜΙΛΛΑΣ γιὰ νὰ καταλάβετε αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχετε ἀκόμη νοιώσει, ὅτι δηλαδὴ οἱ Ἀρχηγοὶ σᾶς σᾶς χρησιμοποιοῦν σὰ ζωὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴς φιλοδοξίες τους καὶ νὰ φανοῦν ἀρεστοὶ στοὺς πατριώτες τοὺς τῆς Κόμιφορμ καὶ τοῦ Κρεμλίνου.

Παραπλανημένοι Ἕλληνες ἡ εὐγενικὴ λέξις ΑΜΙΛΛΑ εἶναι γιὰ σᾶς ἀπλούστατα τὸ ΞΕ-ΘΕΩΜΑ. Ὅποιοι δέχεσθε τὴν ἄμιλλα αὕτη, τὴν ἀπ' ἀνθρώπου κομμουνιστικὴ ἄμιλλα, εἰστε ὑποχρεωμένοι νὰ ξεθεωθεῖτε εἰς τὴν δουλείαν, νὰ φτύσετε αἷμα, νὰ χύσετε ἰδρώτα μὲ τὴν ψυχὴν σας, νὰ λοιώσετε στὰ πόδια σας, νὰ περπατήσετε μὲ τὰ τέσσερα, γιὰ νὰ ἀναπληρώσετε τὴς ἐλλείψεις σας, γιὰ νὰ κάνετε ἐ-

κεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ χαν κάνει γιὰ σᾶς οἱ Ἀρχηγοὶ σᾶς. Ὅσοι δέχεσθε τὴν ἄμιλλα δίχως νὰ καταλαβαίνετε τὴν σημασίαν της, θὰ πεῖ πῶς δέχεσθε τὴν σκλαβιά, θὰ πῇ πῶς διαιωνίζετε τὸ καθεστῶς τῆς δουλείας ὅπου τὸ ἄτομον δὲν λογαριάζεται γιὰ τίποτα ὅπου δὲν τοῦ ἀναγνωρίζεται κανεὶς ὀρια ἀντοχῆς, πόνου, κόπου, ἰδρώτα.

Τὶ ἄλλο λοιπὸν ἦταν οἱ σκλάβοι... στὰ ἀρχαῖα χρόνια, οἱ ἀγορασμένοι σκλάβοι στὸν Μεσαίωνα, οἱ κωπηλάτες τῶν κατέρων, οἱ καταδικασμένοι εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα; Τὶ ἄλλο ἦταν παρὰ ἄτομα χωρὶς ἐλευθερίαν, ὑποχρεωμένα νὰ δουλεύουν καὶ νὰ ὑποφέρουν σκυλίσια, χωρὶς δικαίωμα ἀνάσας, ξεκουράσματος, ἀρνήσεως;

Σὲ τέτοιους θέλουν νὰ σᾶς μεταμορφώσουν κι' ἐσᾶς μὲ τὴν ΑΜΙΛΛΑ.

Σὲ σκλάβους τῆς δουλείας ποὺ δὲν ἔχει ἔλεος, ποὺ δὲν ἔχει ἀμειβὴ παρὰ μόνον τὸ θάνατο. Τὸν θάνατο καὶ λίγες λέξεις. Τὰ ἀναιδῆ ἐπικηδεῖα συγχαρητήρια τῶν ἀρχηγῶν σᾶς, αὐτῶν τῶν δολοφόνων ποὺ ἀθλοθετοῦν τὴν ΑΜΙΛΛΑ ἀναμεταξύ σας, μὲ τίμημα τὴν ζωὴν σας, τὴν ἀτομικὴν σας ἐλευθερίαν.

Δὲν εἶστε καὶ σεῖς ἄνθρωποι; Δὲν ἔχετε δικαίωμα στὸ ξεκούρασμα, στ' ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας, στὸ ἀνθρώπινο μεταχείρισμα; Πῶς δέχεσθε νὰ σᾶς νομίζουν γιὰ ζωὰ καὶ νὰ σᾶς ξεγελοῦν μὲ μιὰ μόνον λέξη, τὴν ἀπατηλὴν λέξη ΑΜΙΛΛΑ, ποὺ σημαίνει κυριολεκτικὰ ΞΕΠΛΩΜΑ.

Οἱ πεπορωμένοι ἀρχηγοὶ σᾶς βλέπουν πᾶ πῶς ἔχετε κουραστεῖ ἀπὸ τὸ μάταιον ἀγῶνα σας. Βλέπουν πῶς ἀποκάματε, καὶ πῶς ἡ ἀπαισιοδοξία καὶ ἡ ἀπογοήτευσιν γιομίζουν τὴν κουρασμένην ψυχὴν σας.

Κι' αὐτὸ τοὺς φοβίζει θανάσιμα. Δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ σᾶς ἐφοδιάσουν μὲ ὅτι πρέπει γιὰ νὰ

πάρετε λίγο κουράγιον. Καὶ μπροστὰ στὸ φόβον ὅτι θὰ τὰ παρατήσετε ὅλα ξαφνικὰ γύρεψαν νὰ σᾶς ἀφιονίσθουν μὲ μιὰ καινούργια ἀπάτη: Μὲ τὴν ΑΜΙΛΛΑ θέλουν ἔτσι νὰ σᾶς κεντρίσουν τὸ φιλότιμον γὰ ἀνανεώσουν τὴν προθεσμίαν ποὺ τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὴν τελικὴ ἀποτυχίαν, νὰ ἐκβιάσουν τὸ ἀνεκβίαστο.

Καὶ σᾶς ρίχνουν ἕνα κομμάτι ψωμί ὅπως ρίχνουν στοὺς σκύλους γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ τρέξουν. Καὶ σᾶς δείχνουν ἕνα χρωματιστὸ γυαλί, ὅπως δείχνουν στοὺς ἀγρίους γιὰ νὰ τοὺς θαμπώσουν τὰ μάτια.

Εἴσατε λοιπὸν σκύλοι; Εἴσατε λοιπὸν ἀγριοὶ τῆς Ἀφρικῆς;

Δὲν ἀνήκετε στὸν 20ον αἰῶνα; στὸν αἰῶνα τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἀτόμου; Καταλάβετε ἐπὶ τέλους ἕνα πρᾶγμα: Ὁ Κομμουνισμὸς καὶ ἡ λεγομένη Λαοκρατία ΤΑ ΓΥΡΕΥΕΙ ὅλα ἀπὸ τὰ μέλη, τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας καὶ δὲν ἀντιπαρατίθεται παρὰ τὰ ΟΛΙΓΟΣΤΑ. Ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν καθένα σας τὸ ἀνώτατον ὄριον παροχῶν κι' ἐκδουλεύσεων, θυσιῶν καὶ στερήσεων, καὶ δὲν σᾶς δίνει τίποτε ἀπολύτως. Γιατί ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ ἕνα πιάτο φαί, τὰ εἶχαν καὶ οἱ δοῦλοι.

Ποῖες εἶναι αἱ ἐπὶ πλέον ἀπολαβές σας; Καμμιὰ. Ἀντιθέτως. Ἡ παραμικρὴ σας παρεκτροπὴ, θεωρεῖται ἐγκλημα κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ καὶ τιμωρεῖται σκληρότατα. Σὰν νὰ μὴν εἴσατε ἄνθρωποι. Σὰν νὰ μὴν ἔχετε δικαίωμα στὴν ἀτομικὴν σας ἐλευθερίαν.

Καὶ τώρα ὅλοι σας τρομοκρατημένοι, θὰ ἀναγκασθεῖτε νὰ δεχθεῖτε τὴν ἄμιλλα ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τ' ἀφεντικά σας, γιὰ ἀσφαλῶς ὅσοι δὲν τὴν δεχθοῦν ΘΑ ΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΠΡΟΔΟΤΕΣ. Καὶ θ' ἀρχίσουν οἱ σκληρὲς τιμωρίες, οἱ τιμωρίες ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ ἀνεξέλεγκτοι δεσποτὲς στοὺς δυστυχισμένους

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Τοῦ Δημοδ(λ)ου ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ Δ. ΜΑΚΚΑ

Δεκέμβριος τοῦ 1947

Ταμπουρωμένοι οἱ συμμοριῖτες στίς φυσικές ὀχυρές θέσεις τοῦ ὕψ. ΓΚΕΛΙΑ, ἔδιναν τὴν ἐντύπωση τοῦ ἀκατάληπτου τῆς τοποθεσίας. Κάπου σ' ἓνα ἀπέναντι ὕψωμα ὁ Δ)τῆς τοῦ Τάγματος Ἀντ)ρχης Σταμούλης με τοὺς ἀξιωματικούς του μελετᾶ τὴν κατὰληψη τοῦ ὕψωματος. Ὁ ἥλιος ἔγειρε στὴ δύση του, με

δούλους τους.

Ἀλοίμονο λοιπὸν στοὺς ἀδυνάτους ἀναμεταξύ σας, ἀλοίμονο στοὺς ἀρρώστους, στοὺς ἀδεξιούς ἢ σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν πιά καταλάβει ὅτι ὅλα ἦταν μάταια ἀπὸ τότε ποὺ ρίξατε τὸν πρῶτο πυροβολισμό τῆς ἀνταρσίας ὡς σήμερ, νὰ ὑποχρεώναστε νὰ δεχθεῖτε τὴν ἀπάνθρωπη ΑΜΙΛΛΑ ὅλοι αὐτοὶ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΠΙΣΩ. Καὶ θὰ τιμωρηθῶν σκληρὰ καὶ παραδειγματικά.

Αὐτὸς εἶναι ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ποὺ πρέπει τάχα νὰ σκοτωθεῖτε ὅλοι σας καὶ νὰ φτύσετε τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς σας γιὰ νὰ τὸν ἐπιβάλλεται παντοῦ;

Παραπλανημένοι "Ελληνες καταλάβετε ΤΟΥΤΟ. "Αν θέλετε νὰ σωθεῖτε καὶ νὰ ξαναγεννηθεῖτε δεχθεῖτε μιὰν ἄλλη ΑΜΙΛΛΑ. Τὴν ΑΜΙΛΛΑ τῆς ΦΥΓΗΣ σας ἀπὸ τὰ φοβερὰ στρατόπεδα τῆς κόκκινης δικτατορίας.

Φύγετε ὅλοι ταχύτατα, τρέξτε πρὸς τὸ μέρος μας, συναγωνισθεῖτε ποῖος θὰ φθάσει ποῖο γρηγορὰ στίς γραμμὲς τῆς Ἐλευθερίας Ἐλλάδος στὴν περιοχὴ ποὺ ἡ ΑΜΙΛΛΑ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀτομικὴ ἐπιτυχία εἶναι ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καὶ ὄχι ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΣΚΛΑΒΙΑΣ.

τὸ διακαὴ του πόθο γιὰ τὴν πορφυρὴ συνάντησή του με τοὺς στρατιῶτες μας στὸ ΓΚΕΛΙΑ. Κι' οἱ φαντᾶροι μας με τὴ νοσταλγία τῆς ΝΙΚΗΣ τὸν ἀποχαιρέτησαν, σιγοψυθυρίζοντες στὴν παρέα του ὁ καθ' ἓνας ἀπ' αὐτούς, τὰ δικά του σχέδια γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἐπιχείρηση.

Νεκρικὴ σιγὴ βασιλεύει παντοῦ, καὶ μόνο οἱ σκοποὶ μας φαντᾶροι κάπου—κάπου ἀκοῦνε τὸ λάλημα τοῦ τσαλαπετεινοῦ σὸ ἀντικρινὸ δάσος, καὶ τὸ γαύγισμα κάποιας ἀλεπούς ποὺ ψάχνει γιὰ τὴ λεία τῆς.

Εἶναι βαθιὰ χαράματα καὶ σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ φέξη, ἡ πούλια ἔγειρε κατὰ τὴ δύση καὶ τὰ ζυγὰ ψήλωσαν πολὺ...

"Ενας ψίθυρος ἀπὸ στόμα σὲ στόμα φέρει τὴν εἶδηση νὰ ἐτοιμαστοῦμε.. καὶ σὲ λίγο ἓνας ἄλλος ψίθυρος "Ετοιμοὶ! "Ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ΝΙΚΗ εἶναι δική μας, Ἐμπρός, πάντα Ἐμπρός...".

Μὲ ἀνείπωτὴ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό οἱ στρατιῶτες μας ξεκινᾶν γιὰ τὴν ἐπιχείρηση, καὶ εἶναι σίγουροι γιὰ τὴν αἴσια ἔκβασὴ τῆς, γιατί τὸ δεδομένο ὅτι τίποτε δὲν στέκεται μπροστά τους ὅταν τὸ δίκιο εἶναι δικό τους, τοὺς κάνει νὰ μὴ ὑπολογίζουν ἐμπόδια καὶ ἀντιστάσεις, ζωὴ καὶ θάνατο, καὶ σκορποῦν μέσα στὸν δασωμένο τόπο, σὰν τὰ λιοντάρια μουγκρίζοντας σὰν τὰ ἄγρια θηρία... Σοὺ θυμίζουν τοὺς Ἑλληνες τοῦ 1821 ποὺ μετὸν ὄρκο «λευθερία ἢ θάνατος» σκόρπιζαν παντοῦ τὸ θάνατο στὸν κατακτητὴ καὶ λευθέρωναν τοὺς σκλαβωμένους τόπους. Σοὺ θυμίζουν τοὺς Ἡρώες τοῦ Ἀλβανικοῦ Μετώπου νὰ φωνάζουν

τὸ "Ὀχι. Τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλαχτο κάνουν καὶ σήμερ... κι' ἄς χαίρονται κι' ἄς ἀγάλλονται οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν τῶν ἱερῶν τῆς φυλῆς μας ἀγώνων γι' αὐτό, ἡ ἱστορία θὰ ἐπαναλαμβάνεται καὶ μάλιστα ὄχι ἡ ἴδια ἀλλὰ με λάμπουσες προσθῆκες.

Ὁ Πανδῆς (ἀνθ)γός) με τοὺς ὄλμους του καὶ με τὴν εὐστοχὴ βολὴ του σκορπάει τὸν πανικὸ στοὺς ταμπουρωμένους συμμοριῖτες, καὶ θεριεύει τοὺς στρατιῶτες μας ποὺ σὰν τὰ κατσίκια σκαρφαλώνουν στίς ἀπάτητες πλαγιές. Ὁ ἀνθ)γός Γκουρτζῆς Παν. σκαρφάλωσε κιόλας με τὴ διμοιρία του στὴν πλαγιά τοῦ ὕψωματος, καὶ ποῖο πέρα ὁ ἀνθ)γός Βλάχος καὶ ὁ ἀνθ)γός Ἀρχιμανδρίτης με τίς διμοιρίες τους ἀπασχολοῦν γερὰ τὸν ἐχθρὸ καὶ τοῦ ὑποστηρίζουν τὴν προσπάθεια νὰ καβαλλήσῃ τὸ ὕψωμα μπαίνοντας στὴ μέση τῆς ἐχθρικής παρατάξεως.

Σὲ μένα ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ καλύψω με τὴν διμοιρία μου τὰ πλευρὰ τοῦ ἐπιτιθεμένου τμήματος ἀπὸ τὸ Ἀλβανικὸ ἔδαφος....

Χριστέ καὶ Παναγιά!! μᾶς τὴν λεγαν καὶ δὲν τὸ πιστεύαμε! Ὁ λοχαγός μου Βλάχος μοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴ νᾶχω τὸ νοῦ μου ἀπὸ τὰ Ἀλβανικὰ σύνορα.

Τ' αὐτίσ τῶν στρατιωτῶν μου με τὴν ὑπερένταση ποὺ ἔχουν σὲ τέτοιες στιγμές, ἔκλεψαν τὸ μυστικόν, κι' ὅλοι τους με καταφανῆ ἀγανάκτηση, φώναζαν τρίζοντας τὰ δόντια... τὸς προδότες, τοὺς ἄτιμους, δὲν τοὺς λογαριάζουμε, τοὺς Πηλιογούσιδες δὲν τοὺς ὑπολογίζουμε καὶ σκόρπισαν σὰν γινατωμένοι μαζίμου στὴν πλαγιά τοῦ 654 (συνέχεια εἰς τὴν 21 σελίδα)

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΤΑ ΠΟΡΦΥΡΕΝΙΑ ΠΟΥΠΟΥΛΑ

Σ' ἓνα μαγευτικὸ αἰγαιατικὸ νησί ζοῦσε τὰ παλὰ χρόνια μιὰ παιδούλα τόσο καλόκαρδη καὶ χαριτωμένη, ποὺ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ τὴν ἐγνώριζαν καὶ τὴν ἀγαποῦσαν. Ἡ καρδιά καὶ τὸ στόμα τῆς Τηνοτάνιας, ἔτσι ἔλεγαν τὴν δεκαεπτάχρονη νησιοτοπούλα με τὰ ὀλόγουρα ξανθὰ μαλιά, ἦσαν πάντοτε γεμάτα καλὰ αἰσθήματα καὶ καλὰ λόγια πρὸς ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ γι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ πουλιά καὶ τὰ ζῶα.

Ἡ πρόωρα κουρασμένη ἀπ' τὴ χωριάτικὴ ζωὴ μητέρα τῆς Τηνοτάνιας, καὶ ὁ ἡλιοκαμένος πατέρας τῆς μόλις μποροῦσαν με κόπο νὰ μεγαλώνουν τὸ χαριτωμένο τους ἀγγελούδι. Ἡ Τηνοτάνια ἔσκυβε κι' ἐκείνη ὅτιδήποτε μποροῦσε γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Μιὰ μέρα ποὺ ἔπλενε στὴ λαγκαδιά, ἐνῶ στίς γύρω πεκροδάφνες, βατομουριές καὶ μυρτιές μικρόπουλα κάθε λογῆς καὶ εἶδους, κοτσίφια, κίτρινοι μελισσοουργοί, σεισοπηγίδες, πολύχρωμες καρδερίνες, κορυδαλλοί, τσίχλες πλουμιστές, κοφευόμενοι σπίνιοι καὶ ἀχόρταγοι σπουργίτες συνέθεταν ὑπερκοσμίου ἀρμονίας συμφωνίες, τὴν πλησίασε τὸ νηόβγαλτο παληκάρι, ὁ γιὸς τοῦ πρωταγρότη ντὸ-Ρένο, ποὺ σπούδαζε στὴ πρωτεύουσα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Τὸ ὀλόδροσο παληκάρι με τὰ ἀνεμόδαρτα μαλιά, τὰ σπινθυροβόλα μάτια κάτω ἀπὸ σγουρὰ φρύδια, σὰν φωτιὰ κάτω ἀπὸ φρύγανα, με τὰ ρόδινα μάγουλα, τὰ πορφυρένια χεῖλη καὶ τὴν ἀθλητικὴ κορμοστασιά τραγούδησε στὴ Τηνοτάνια τὴ πρώτη ἀγάπη σὲ στροφὲς ὅσο ποῖο λυρικές μποροῦσε καὶ σὰν κέρδισε ὅ,τι ζήτησε πήδησε σὰν κλέφτης καὶ χάθηκε γρηγορὰ ἀνάμεσα στίς βατομουριές τῆς λαγκαδιάς.

Τὸ αἷμα κύλησε γοργότερα στίς ἀρτηρίες τῆς Τηνοτάνιας, οἱ κτύποι τῆς καρδιάς τῆς ἐγιναν ποῖο δυνατοὶ καὶ γεμάτη χαρὰ

«ΠΙΝΔΟΣ»

γύρισε με τὸ ἡλιόγευμα στὸ φτωχικὸ τῆς σπίτι.

Ἡ ἀμυγδαλιά εἶχε ἀνθίσῃ στὴ πρώτη ἀνοιξιὰτικὴ πνοή, μὰ ὁ χειμῶνας ἦταν πίσω.

Πέρασαν μέρες κι' ἡ Τηνοτάνια ξαναπῆγε στὴ λαγκαδιά γιὰ νὰ μαζέψῃ βούρλα γιὰ νὰ πλέξῃ καινούργια καλαθάκια. Οἱ πρῶτοι καρποὶ ἔχουν πάντοτε ἀνάγκη καινούργιων καλαθίων. Ξαποσταμένη ποῖα κατὰ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ψυχὲς κάνουν τὴν προσευχὴ τους ἔπεσε στὴ συλλογὴ.

Μοῦ εἶπε τὸ ὠραῖο πρηγικόποπουλο τοῦ ντὸ-Ρένο, φώναξε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Τηνοτάνια, πῶς ἡ ἀγάπη του θάναί παντοεινὴ, ἂν τοῦ χάρισω ἓνα φυλακτὸ καμωμένο ἀπὸ πούπουλα ποὺ θὰ χουν ξεριζωθῇ ἀπὸ τὸ στήθος ἐνὸς μικροῦ πουλιοῦ καὶ θάχουν βαφὴ κόκκινα με τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του.

Μὰ πῶς γίνεται νὰ ἀφαιρέσω τὴ ζωὴ ἐνὸς μικροῦ πλάσματος τόσο ἀθώου; Τόση μεγάλη θυσιὰ ζητάει ἡ ἀγάπη; φαίνεται πῶς ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἤξερε τί ἔλεγε, καὶ τὰ ὡμορφά της μάτια γέμισαν δάκρυα.

Τὰ μικροπούλια ποὺ τὴν ἀκούσαν τρομαγμένα τρύπωσαν στοὺς γύρω φράκτες. Μόνο ἓνα χελιδόνι ποὺ ἦταν καθισμένο στὸ συρματένιο φράκτη ἔμεινε στὴ θέσι του, κύταξε προσεκτικὰ τὴν Τηνοτάνια, εἶδε τὰ διαμαντένια δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν στὰ ροδοκόκκινα της μάγουλα κι' εἶπε:

Εἶναι εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ πετᾷ κανεὶς δῶθε κείθε ὕμνωντας τὸ Θεό, κι' εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ, εἶναι ὠραῖο νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιο νὰ χρυσώνει τὴς φυλλωσιές καὶ τὸ φεγγάρι ν' ἀργυρώνῃ τὴ θάλασσα, εἶναι γλυκὸ τὸ μῦρο ποὺ σκορποῦν στὸν ἄερα οἱ μαργαρίτες, τὰ γιασεμιά, οἱ τολύπες, τὸ ἀγιόκλιμα καὶ τὰ κάθε λογῆς λουλούδι μὰ ἡ ἀγάπη εἶναι χίλιες φορές καλύτερη καὶ

ὠραιότερη καὶ γλυκίτερη ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ τὴν γνωρίζω καὶ γι' αὐτὸ κλίνω καλὰ στὴ φωλή μου τὴν ἀγαπημένη μου σύντροφο, κι' εἶναι ὠραῖο πρᾶγμα νὰ πεθαίνῃ κανεὶς γι' αὐτήν. Γιατί τάχα νὰ μὴ ξεριζωθοῦν μερικὰ πούπουλα ἀπὸ τὸ στήθος μου, ἀφοῦ θὰ σοὺ φέρουν τὴν εὐτυχία μικρὴ μου Τηνοτάνια;

"Ετσι μίλησε τὸ χελιδόνι καὶ πέταξε μ' ὁρμὴ πρὸς τίς βατομουριές καὶ τὰ βούρλα. "Ενα ἀγκάθι ξέσκισε τὸ στήθος του καὶ τὸ αἷμα ἔβαψε πορφυρὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄσπρα πούπουλα τοῦ στήθους του.

Λιπόθυμο τὸ χελιδόνι ἔπεσε στὴ ποδιά τῆς Τηνοτάνιας.

"Εκείνη ἀναπῆδησε τὴν εὐτυχία νὰ κείνο ποὺ μοῦ ζήτησε, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τὴν πλημύριζε ξερίζωσε τὰ λίγα ματωμένα πούπουλα ἀπ' τοῦ χελιδονιοῦ τὸ στήθος, τὰ ἔβαλε...στὸ καινούργιο καλαθάκι ποὺ εἶχε ἡδη πλέξῃ, καὶ ὅπως τὰ πουλιά φοβισμένα πετοῦν γρηγορὰ, σὰν πλησιάζει καταιγίδα, ἔτσι καὶ ἡ Τηνοτάνια ἔτρεξε πίσω στὸ φτωχικὸ τῆς.

"Ἦταν τοῦ "Αἱ—Σώστη, κι' ὅλοι οἱ νησιῶτες ἦσαν μαζεμένοι στὸ πανηγύρι τοῦ ἐξωκλησιοῦ "Αἱ—Σώστη στοῦ "Αἱ—Γιάννη τὸ Πόρτο. Μέσα στοῦ πανηγυριοῦ τὴν ἀνεμοζάλη ἡ Τηνοτάνια πλησίασε κρυφὰ καὶ δειλά, μὰ με τὴ δύναμη ποὺ χαρίζει ἡ ἀγάπη, τὸ γιὸ τοῦ ντὸ-Ρένο καὶ τοῦ ἔδωσε κείνο ποὺ τῆς ζήτησε στὴ λαγγαδιά γιὰ νᾶναι ἡ ἀγάπη του αἰώνια.

Κεῖνος τὴν κύταξε με κάποια ἔκπληξη καὶ εἰρωνεία. Ἡ πρώτη ἀνοιξὶς δὲν φέρνει τὰ χελιδόνια, κι' ἡ πρώτη ἀγάπη τὴν εὐτυχία στὴ παιδούλα.

Τὰ χέρια σου εἶναι γδαρμένα ἀπὸ τὰ φρύγανα, τὸ προσωπό σου ἡλιοδαρμένο τῆς εἶπε

— 7 —

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο αυτοκράτωρ Ἀδριανὸς συ-
νήντησε κάποτε ἕναν ἄνθρωπο
ποὺ τὸν εἶχε βρῖσει πρὶν ἀκό-
μη ἀναλάβῃ τὴν ἀρχή.
Ἐκεῖνος φοβισμένος κατέβασε
τὸ κεφάλι καὶ προσπάθησε
ν' ἀπομακρυνθῇ.
—Ἐλα κοντά μου, τοῦ φώ-
ναξε μεγαλόψυχα ὁ Ἀδρια-
νός. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φο-
βηθῇς. Εἶμαι αὐτοκράτωρ.

Κάποτε ἀνέφεραν στὸν αὐ-
τοκράτορα Κωνσταντῖνον ὅτι
μερικοὶ ἐχθροὶ τοῦ εἶχαν πα-
ραμορφώσει ἕνα ἀγαλμὰ τοῦ.
—Νὰ τοὺς τιμωρήσετε γιὰ

τ' ἀγόρι καὶ γέλασε....

Ἡ Τηνοτάνια ζάρωσε τὸ χα-
ριτωμένο προσωπάκι της μὲ κά-
ποιο μορφασμὸ ποὺ ἔδειχνε ἀ-
πελπισία, κι' εἶπε: κείνο στὴ
λαγκαδιά;

Μὰ ἦταν μιὰ καταιγὶς ποὺ
πέρασε, μιὰ λάμψη ποὺ ἔσβυσε,
ἔξ ἄλλου ἔξερεις τὰ κορίτσια
στὴ πρωτεύουσα.

Ἄ σκληρόκαρδε, ἀχάριστε
καὶ τιποτένιε ψυθύρισε ἡ Τηνο-
τάνια καὶ τὰ ματάκια της βούρ-
κωσαν, φαίνεται πῶς δὲν ἀγα-
πάτε σεῖς ποὺ ξενιτεύεσθε ὄχι
ὅμως καὶ μεῖς ποὺ μένομε στὸ
νησί μας καὶ τρέχοντας ἀπομα-
κρύνθηκε σὰν κυνηγιμένο ἐλάφι.

Σὲ λίγο ἕνα πλάφ... ἀκού-
στηκε, ἡ Τηνοτάνια εἶχε πέσει
ἀπ' ἕνα βράχο στὴ θάλασσα
καὶ πνίγηκε.

Ὁ βορριάς ξεπρόβαλε ἀπὸ
τὴν κατοικία τοῦ τὸν Τσικνιά
καὶ κτύπησε λυπητερά τὴ καμ-
πάνα τοῦ ξωκλήσιου. Οἱ πανηγυ-
ριῶτες λυπημένοι γιὰ τὸ πρόω-
ρο θάνατο τῆς καλόκαρδης καὶ
χαριτωμένης νηιοτοπούλας στή-
σανε ἕνα πέτρινο σταυρὸ πάνω
στὸ βράχο ἀπ' ὅπου ἔπεσε καὶ πνί-
γηκε, καὶ τὸ χελιδόνι γιὰ τὴν
αἰώνια ἀνάμνηση τῆς θυσίας
τῆς Τηνοτάνιας στὸ βωμὸ τῆς
ἀγάπης φέρνει ἔκτοτε στὸ στή-
θος τοῦ τὰ πορφυρένια
πούπουλα.

— 8 —

παραδειγματισμό, συνέστησε ὁ
συμβουλός του.
Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐ-
χάιδεψε μὲ τὸ χέρι τὸ πρόσωπό
του καὶ εἶπε:

—Δὲν αἰσθάνομαι κανένα
πόνος καὶ δὲν βλέπω νὰ παρε-
μορφώθηκε τὸ πρόσωπό μου.
Γιατί λοιπὸν νὰ τοὺς τιμωρήσω;

Ὁ ἀββὼς Βαῖρεμόν ποὺ ἦ-
ταν συνήθως πολὺ ἀφρημένος,
ἔεχασε κάποτε μιὰ πρόσκλησι
διὰ γάμο ποὺ τοῦ εἶχε στείλει
ὁ πρίγκιψ τοῦ Κοντέ. Ὁ πρίγ-
κιψ ἔγινε ἔξω φρένων καὶ ὅταν
σὲ λίγο ἔφθασεν ὁ ἀββὰς, ποὺ
ἐντωμεταξὺ εἶχε θυμηθῇ τὴν
πρόσκλησι καὶ πῆγε νὰ τοῦ ζη-
τήσῃ συνώμνην, ἐκεῖνος τοῦ ἐ-
γύρισε τὴν πλάτη.

—Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχατε θυ-
μώσει ἐναντίον μου, εἶπε ὁ ἀβ-
βὰς ἀλλὰ τώρα διαπιστῶ τὸ
ἀντίθετον.

—Πῶς! Τί λέτε; τὸν ρώτη-
σε ἐκπληκτός ὁ πρίγκιψ.

—Βέβαια. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψη-
λότης μοῦ ἔστριψε τὰ νῶτα, ἐ-
νῶ ποτε δὲν κάνει τέτοιο πρᾶγ-
μα στοὺς ἐχθρούς της.

Κατὰ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες
ἀναβάσεις τοῦ Πικάρ στὴ στρα-
τόσφαιρα, οἱ περίεργοι ποὺ πα-
ρακολουθοῦσαν μὲ τηλεσκόπιο
τὸ ἀερόστατο, τὸ εἶδαν κάποια
στιγμὴ πρὶν φθάσῃ στὸ μεγαλύ-
τερο ὕψος τοῦ, ν' ἀρχίζῃ νὰ κα-
τεβαίνει καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ν'
ἀνεβαίνει πάλι σταθερά.

Ὅταν ὁ καθηγητὴς γύρισε στὴ
γῆ, μιὰ ἀπὸ τὶς πρώτες ἐρωτή-
σεις τῶν δημοσιογράφων ἦταν
ἡ ἑξῆς:

—Γιατί, σὲ κάποια στιγμή, ἄρ-
χισε νὰ κατεβαίνει τὸ ἀερόστατο;
Μήπως εἶχε πάθει καμμιὰ βλάβη;
Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ νὰ τοὺς
ἀπαντήσῃ, τοὺς μίλησε μόνο γιὰ
τὶς ἐπιστημονικὲς του παρατη-
ρήσεις.

Οἱ δημοσιογράφοι ὅμως, μὲ τὴ
συνηθισμένη τους ἐπιμονή, ἔκα-
ναν τὴν ἴδια ἐρώτησι στὸ βοηθὸ
ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὸν Πικάρ
στὴν ἀνάβασί του. Αὐτὸς θέλον-
τας νὰ γελάσῃ μαζί τους, τοὺς
ἀπάντησε σὲ σοβαρὸ ὕφος:

—Τὸ ἀερόστατο χαμήλωσε
γιατί ὁ καθηγητὴς Πικάρ εἶχε
ἀποκοιμηθῇ...

—Καὶ λοιπὸν ;...

—Λοιπὸν... ἔχει βαρὺ ὕπνο ὁ
καθηγητὴς! Μόλις ὅμως τὸν ξύ-
πνησα τὸ ἀερόστατο ἐλάφρωσε
καὶ ξανάρχισε νὰ ἀνεβαίνει!

Ὅταν ὁ Κλεμανσώ, τὸ 1906
ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερι-
κῶν, θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν
οἱ ὑπάλληλοι ἦσαν ἐργατικοὶ καὶ
ἀκριβεῖς στὴν ὥρα τους. Συνο-
δεύόμενος λοιπὸν ἀπὸ τὸν διευ-
θυντὴν τοῦ γραφείου του, τὸν
Βιντέρμπηκε στὸ πρῶτο γραφεῖο
ἀλλὰ δὲν βρῆκε κανέναν ἐκεῖ.
Τὸ ἴδιο καὶ στὸ δευτέρου καὶ τρί-
του. Στὸ τέταρτο δωμάτιο βρι-
σκόταν ἕνας ὑπάλληλος ποὺ
κοιμώταν.

Ὁ Βιντέρβηκε θέλησε νὰ τὸν ξυ-
πνήσῃ. Ὁ Κλεμανσώ ὅμως τὸν
ἠμπόδιζε λέγοντας:

—Ὅχι, ὄχι. Μὴ τὸν ξυπνήσε-
τε, γιατί... θὰ φύγῃ κι' αὐτός.

Ἐλεύθεροι λαοὶ τῆς Γῆς δὲν θέλομεν
ξένα ἐδάφη, μὰ δὲν θ' ἀφήσωμεν σ' ἄλλων
χέρια τίποτε ἀπὸ τὰ δικά μας.

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΛΕΪΣΜΑΝΙΑΣΕΙΣ

Υπὸ τοῦ ἐπιάτρου κ. ΜΟΣΧΩΝΑ Ι. ΑΝΤ.
παθολόγου—Ἐπιδημιολόγου

Υπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον πε-
ρικλεῖνται δύο κυρίως νόσοι,
ἡ γενικὴ λεῖσμανίασις καὶ ἡ
ἀναγομένη εἰς τὴν παθολο-
γίαν καὶ τὸ φῶμα τῆς Ἀνατο-
λῆς ἢ δερματικὴ λεῖσμανία
ἢ Δονοβάνειος.

Ἐθεώρησα σκόπιμον, ἀντὶ ἐ-
τέρου θέματος νὰ περιγράψω
ταύτας εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς
«Πίνδου», διότι σὺν τῷ χρόνῳ
ἠθῆσαν ὡς φορεῖς τῆς νόσου,
καὶ περισσότερο πιστοποιεῖται,
ὅτι εἶναι εὐρέως διαδεδομένα
ἐν Ἑλλάδι καὶ συγχέονται με-
γάλως ὑπὸ τῶν λατρῶν πρὸς
τὴν ἐλονοσίαν, ἐπὶ ζημίᾳ τῶν
ἀσθενῶν.

Ἡ γενικὴ λεῖσμανίασις
εἶναι λοιμώδης νόσος ὀφειλομέ-
νη εἰς εἰδικὴν πρωτόζωον τὴν
λεῖσμανίαν τὴν Δονοβάνει-
ον, διατρέχουσα μετὰ πυρετοῦ,
μεγαλοσπληνίας καὶ βαρείας ἀ-
ναιμίας, ἀφιερμένη δ' ἄνευ θερα-
πείας ἀπολήγει κατὰ κανόνα
εἰς θάνατον.

Ἱστορία—Γεωγραφικὴ
κατανομή: Ἡ πρώτη περι-
γραφὴ τῆς νόσου ὀφείλεται εἰς
τοὺς Ἑλληνας λατροὺς Πέζεα,
Γιαννακόπουλον, Τεῖτην ἀνα-
γομένην τῷ 1835, ἐνῶ ἡ ἐν
ἐξῆς πρώτη περιγραφὴ ἀνά-
γεται εἰς τὸ 1822 γενομένην
ὑπὸ τοῦ Κλάρκ.

Ἡ νόσος ἀπαντᾷ εἰς ὅλον
τὸ λεκανοπέδιον τῆς Μεσογεί-
ου, ἀλλὰ καὶ τὰς παραμεσογει-
ακὰς χώρας καὶ εἶναι κυρίως
νόσος τῶν παίδων, ἐν ἀντιθέ-
σει εἰς τὰς τροπικὰς χώρας καὶ
τὰς Ἰνδίας ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν ἐ-
νηλίκων, καὶ ἦτο γνωστὴ ἀπ'
ἀρχαιοτάτων ἐτῶν ὑπὸ τὸ ὄνο-
μα Καλὰ—Ἀζάρ.

Αἰτιολογία: Τὸ παθογό-
ν «ΠΙΝΔΟΣ»

νον αἷτιον τῆς νόσου ἀνεκαλύ-
φθη ἐν Ἰνδίᾳ συγχρόνως ἀ-
πὸ δύο ἐρευνητὰς τὸν Δεῖσμαν
καὶ Ντόνοβαν (1900) διὸ καὶ
πρὸς τὴν ἑλκυστικὴν εἰς τὴν
λεῖσμανίασις ἢ φῶ-
μα τῆς Ἀνατολῆς εἶναι δερμα-
τοπάθεια χαρακτηριζομένη ὑπὸ
ἐρυθρότητος διογκώσεως καὶ ἐ-
ξελκώσεως τῆς πασχούσης μοῖ-
ρας τοῦ δέρματος, ἥτις ἰωμένη
ἐγκαταλείπει ἀνώμαλον, ἐν ἀρχῇ
ἐρυθρὸν καὶ εἰς λευκὴν δὲ
σμερνον οὐλὴν, πρὸς μεγάλην
λύπην διὰ τὴν ἐνίοτε φέρουσαν
τοῦτο εἰς τὸ πρόσωπον νεανίδα.

Τὸ αἷτιον τῆς νόσου εἶναι ἡ
ὑπὸ τοῦ Ράιτ περιγραφείσα λεῖ-
σμανία πρωτόζωον κατ' ὅλα ὁμοι-
ον πρὸς τὴν Δονοβάνειον ἐν τοῦ-
τοις διάφορον ταύτης ὡς φαίνεται
ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι δὲν προκα-
λεῖ γενικὴν λεῖσμανίασιν.

Τὸ φῶμα τῆς ἀνατολῆς φαί-
νεται γνωστὸν παλαιόθεν μετα-
ξὺ τῶν Ἀράβων καὶ Ἰνδῶν λα-
τρῶν ἢ πρῶτη διωκτικὴ περιγραφὴ
ὀφείλεται εἰς τὸν Ράιτ (1903)
καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ μικροβίου
εἰς θρεπτικὰ ὑποστρώματα εἰς
τὸν Νικόλλ (1908).

Ἀπαντᾷ κυρίως εἰς τὰς τρο-
πικὰς χώρας καὶ τὰς πρὸς αὐτὰς
γεινιαιούσας (Ἀραβίαν, Αἴγυ-
πτον, Τουρκεσίαν, εἰς ὅλον τὸ
λεκανοπέδιον τῆς Μεσογείου
καὶ παρ' ἡμῶν ἐν Κρήτῃ, νήσους
Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους
ὡς καὶ τὰς νοτίους ἀκτὰς τῆς
Πελοποννήσου).

Ἐδράζεται συνήθως εἰς τὰ ἀ-
κάλυπτα μέρη τοῦ σώματος. Ἰα-
ταὶ κατὰ κανόνα, χωρὶς ὅμως νὰ
ἀφῇ ἡ ἀνοσίαν, θεράπυεται δὲ
κατ' ὄν τρόπον καὶ ἡ γενικὴ λεῖ-
σμανίασις.

Ἀπὸ ἀπόψεως προφυλάξεως
συνιστάται ἡ γενικὴ ἐντομοκτο-
νία καὶ κυρίως τοῦ ἀργυρόπο-
δος φλεβοτόμου.

— 9 —

ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Τὸ Χριστιανικὸν Στερέωμα κοσμεῖται μὲ φωτεινοὺς ἀστέρας πνευματικοὺς ποὺ ὄχι μόνον λάμπουν ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ φωτίζουνε τὶς ψυχὰς τῶν πιστῶν ὁπαδῶν τοῦ Ναζωραίου Χριστοῦ μας.

Μέσα στοὺς ἀστέρας αὐτοὺς μιὰ ἐξέχουσα θέσι κατέχει ἡ μεγάλη μορφή τοῦ ἑορταζομένου κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς Ἱεράρχου Σπυρίδωνος, τοῦ γεννήματος τῆς Ἑλληνικῆς Κύπρου καὶ θησαυροῦ πολυτίμου τῆς Κερκύρας.

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδιων ἐγεννήθη κατὰ τὰ τέλη τοῦ 3ου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἐκ γονέων πτωχῶν μὲν ἀλλ' εὐσεβῶν. Ἐτυχε μίαν στοιχειώδους σχετικῆς μορφώσεως καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἦτο, τὸ ἔργον τοῦ ποιμένος τοῦ μικροῦ ποιμνίου τῶν γονέων του. Ἡ πίστις ὅμως αὐτοῦ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ Ἱερατικὸν στάδιον, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐγένετο Ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος, ἀναλαβὼν οὕτω τὴν διαποίμανσιν τῶν λογικῶν, προβάτων τοῦ Κυρίου.

Καθ' ὁλόκληρον τὴν ζωὴν αὐτοῦ πᾶσαν πρᾶξιν καὶ πᾶσαν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἐφώτιζε τὸ πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ καθωδήγη ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ὡς ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καθ' ἣν ἐπέτυχεν ἡ Ἐκκλησία μίαν τῶν μεγαλυτέρων νικῶν αὐτῆς ἐναντίον τοῦ αἰρετικοῦ Ἀρείου.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία τὸν κατέταξε μεταξὺ τῶν ἁγίων αὐτῆς λόγω τῶν ἀγώνων αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Πνεύματος, τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς

τὰ πνευματικὰ τέκνα ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν ὁποίων παντοδύναμος ἡργάσθη καὶ ἐκοπίασεν, λόγω τῆς πραότητος καὶ ταπεινότητος καὶ τῆς ἄκρας ἀνεξικακίας του.

Ὁ Θεὸς ἠυδόκησεν ὅπως τὸ ἅγιον αὐτοῦ σῶμα παραμένει ἄφθαρτον καὶ πηγὴ εὐλογίας καὶ σωτηρίας.

Ἐκ τῆς Κύπρου τὸ Ἱερὸν σκήνωμα μετεφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκεῖθεν δι' Ἡπείρου εἰς Κέρκυραν ἔνθα ἀπὸ αἰώνων ὡς φρουρὸς ἀκοίμητος καὶ προστάτης τρισμέγιστος τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Οὐρανοῦ Θεοῦ παραμένει. Γενεές ἀμέτρητες, ἑκατομμύρια ψυχὰς ἐκκλιναν καὶ κλίνουν εὐλαβικά τὴν κεφαλὴν τους διὰ μέσου σειρᾶς ἀτελευτηκῶν αἰώνων μπροστὰ στὴν Μεγάλῃ αὐτῇ Μορφῇ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ πῆραν καὶ πέρνουν ἀπ' αὐτὸν βοήθειαν καὶ δύναμιν, καὶ γνώρισαν καὶ γνωρίζουν εἴτε στίς στιγμὰς τῆς εὐτυχίας τους εἴτε στίς στιγμὰς τῶν θλίψεων τὸ ἀπαλὸ του χάδι, χάδι εὐλογημένο, χάδι πατρικόν. Καὶ σκέπτονται καὶ σκεπτόμεθα ὅλοι μας τί δῶρο προσφιλέστερο σ' Αὐτὸν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ τοῦ προσφέρουμε σὰν ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς ἀγάπης μας καὶ τῆς ἀφοσίωσώς μας.

Ὡ! Χριστιανέ μου! θέλεις πραγματικὰ νὰ προσφέρῃς κάτι τὸ μεγάλο εἰς τὸν Μεγάλον Αὐτὸν Φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας Σου; πάρε τὴν ζωὴν Του ὡς ὑπόδειγμα καὶ κάμετὴν κανὼνα τῆς δικῆς σου ζωῆς. Γέμισε τὴν

ψυχὴν σου ἀπὸ πίστιν καὶ τὴν καρδιάν σου ἀπὸ ἀγάπην. Πρόσφερε κάθε μέρα στὸν Δημιουργό σου τὸ λιβάνι τῆς εὐγνωμοσύνης σου, τὸ λιβάνι τῆς ταπεινώσεως, καὶ σκόρπα κάθε

μέρα στὸ δημιουργημά του, στὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀδελφόν σου τὴν ἀγάπην σου. Ὅταν κάνῃς αὐτὸ τότε προσφέρεις τὴν πιὸ καλὴν τιμὴν, τὸ πιὸ εὐπρόσδεκτο δῶρο στὸν Ἅγιον Ἐπίσκοπον θαυματουργὸν Σπυρίδωνα. Καὶ ὅταν γεμάτῃ ἡ ψυχὴ σου εἶναι ἀπὸ πίστην καὶ ὅταν ἡ καρδιά σου γεμάτῃ ἀπὸ ἀγάπην, τότε τράβα ταπεινά, σεμνά, χριστιανικά μπροστὰ στὴν θεία του Εἰκόνα, γονάτισε μπροστὰ της, ἀναψὲ δειλὰ τὸ κεράκι σου καὶ δώσε τὸν βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴν καθαρὴν καρδιά σου καὶ τὰ καθαρὰ χεῖλή σου ἀσπασμὸ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ ζήτητε ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ἅγιον, ὅπως ἐκεῖ στὰ ὕψη τοῦ Οὐρανοῦ εὐρισκόμενος, μπροστὰ στὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ ἱστάμενος, παρακαλῇ διαρκῶς τὸν Οὐράνιον Πατέρα νὰ δώσῃ στὸν Κόσμον τὰ πλοῦσια ἀγαθὰ του καὶ πρὸ παντὸς τὴν Εἰρήνην, τὴν δόξοιαν καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ φωτίσῃ τοὺς Μεγάλους τῆς γῆς νὰ δώσουν στὴν Πατρίδα μας Δικαιοσύνην, ἐλάχιστο δὲ δεῖγμα αὐτῆς ἃς εἶναι ἡ ἀπόδοσις στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γλυκειᾶς μας Ἑλλάδος, τῆς γεννητῆρας του ἡρωϊκῆς Κύπρου.

Μία τέτοια προσευχὴ βγαλμένη μέσα ἀπὸ κάθε καρδιά Χριστιανικὴ θὰ γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸν μας καὶ ὅπως ἡ Πατρίς μας ἀπὸ αἰώνων κρατᾷ σφικτὰ ἀγκαλιασμένο τὸ λείψανό τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς σὰν θησαυρὸ ἀτίμητο ἔτσι γρήγορα θ' ἀγκαλιάσῃ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ ἐκεῖνο νησί ποὺ τὸν ἐγέννησε καὶ ποὺ μὲ ἓνα πόθο ζεῖ, νὰ νοιώσῃ τὴν ζέση τῆς Μητρικῆς ἀγκαλιᾶς καὶ τὸ φιλὶ τῆς Μάνας Ἑλλάδος.

† Ἀρχμ. Ἀλ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.
«ΠΙΝΔΟΣ»

ΟΜΙΛΟΥΝ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΓΝΩΡΙΖΑΝ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ἐπεσκεύθην κάποιον στρατόπεδον συγκεντρώσεως τῶν συμμοριτῶν. Μετανοημένοι διὰ τὴν μέχρι τοῦδε δράσιν τῶν οἱ συμμορίται καὶ συμμορίτισαι μᾶς μιλοῦσαν διὰ τὰ ἀνήκουστα ἐγκλήματα τῶν καπεταναίων τῶν καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια ζητοῦσαν συνγνώμην ἀπὸ τὴν μεγαλόψυχον Ἑλλάδα μας.

Μέσα σ' αὐτοὺς ὑπῆρχον καὶ μερικοὶ ποὺ μὲ δάκρυα ζητοῦσαν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, διότι ὑπῆρξαν συνένοχοι τοῦ ἐγκλήματος, μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῶν βορείων γειτόνων μας, εἰς βάρος τῆς Πατρίδος μας. Μᾶς πλησιάζει ἓνας συμμορίτης καὶ μᾶς λέγει: "Ἡμουν ἐργάτης στὰ μεταλλεῖα Λιγνίτου τοῦ Παπαντωνίου εἰς τὰς Σέρρας μέλος τοῦ Κ.Κ.Ε. Ὀνομάζομαι Γεώργιος Τσολᾶκος καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς συμμορίτης μὲ τὸ ψευδώνυμον Μητρούσης στὴν Ταξιαρχία Γιαννούλη. Ἐπειδὴ εἴσθε δημοσιογράφοι θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δημοσιεύσετε αὐτὴ τὴν ἐπιτολή μου γιὰ νὰ μάθουν οἱ παλιοὶ μου συναγωνιστὲς καὶ ὁ Λαὸς τὴν ἀλήθειαν.

ΑΔΕΡΦΙΑ ΠΑΛΙΟΙ ΜΟΥ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

"Ὅπως κι' ἐσεῖς, ἔτσι κι' ἐγώ, πίστεψα στὰ κηρύγματα τῶν πρακτόρων τῶν Σλαύων, κομμουνιστῶν ἀρχηγῶν μας. Ἐγὼ πιστὸ ὄργανό τους καὶ πολέμησα τὴν Πατρίδα Ἑλλάδα καὶ τὸ λαὸ τῆς μὲ κάθε μέσο. Ὑπηρετήσα στὴν κατοχὴ στὴν Πολιτοφυλακὴ καὶ τώρα στὰ βουνὰ δεκάξη μῆνες.

Εἶμουν ἀποτισμένος μὲ τὸν κομμουνιστικὸ φανατισμὸ καὶ δὲν παραδόθηκα ἀλλὰ στὴ μάχη τοῦ Κάμενικ στίς 4—8—48 τραυματίστηκα στὸ πόδι. Οἱ συντρόφοί μου ἄσπληχνα καὶ σκληρὰ μ' ἐγκατέλειψαν στὴν τύχη μου. Συνηθισμένη αὐτὴ τακτικὴ τῶν κομμουνιστῶν νὰ μᾶς πετοῦν σὰν λεμονόκουπα σπιμένη, ὅταν ὅπως ἐγὼ γίνουμε ἀνίκανοι νὰ προσφέρουμε ἄλλο. Πέρασα τρεῖς μέρες στὴν ἐρημιὰ μὴ μπορῶντας νὰ κουνήθω. Κόντευα νὰ σκουλικιάσω ὅταν συνελήφθηκα ἀπὸ τὸν Ἑθνικὸ Στρατό. Περίμενα σὺμ φωνα μὲ τὰ ὅσα μᾶς λέγαν οἱ ἐπίτροποι αὐτοῦ (ὅτι οἱ φασίστες) τὸ λιγώτερο θὰ μὲ σκοτώναν.

Ἀλλὰ τ' ἀδέρφια μας οἱ Ἕλληνες στρατιῶτες ποὺ ἐγὼ προηγουμένως πολεμοῦσα μὲ δέσανε τὸ τραῦμα, μὲ μετέφεραν μὲ φορεῖο πολλὰ χιλιόμετρα καὶ μὲ ζωὸ τελικὰ μὲ στείλανε στὸ Νοσοκομεῖο.

Στὸν ἴδιο θάλαμο μὲ τοὺς στρατιῶτες, τραυματίες ἀπὸ τὶς προδοτικὰς δικές μας σφαῖρες, θεραπεύτηκα τελείως στὸ πόδι ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχὴ. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις ποὺ μοῦ δέξαν σταθήκε τὸ ἀποτελεσματικώτερο φάρμακο.

Παρακάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ σᾶς στείλω τὸ γράμμα αὐτὸ γιὰ νὰ διαβεβαιώσω ὅλους ἐσᾶς ποὺ θεληματικὰ ἢ ἄθελα γίνατε μισοθόροι τῶν Σλαύων καὶ δολοφονεῖτε τὸ λαὸ μας, νὰ μάθετε πῶς συμπεριφέρεται τὸ κράτος σ' ἐκείνους ποὺ μετανοοῦν.

Παραδοθεῖτε ἀδέρφια ὅσο εἶναι καιρὸς γιὰ νὰ σωθεῖτε. Γυρῶτε στὰ σπίτια σας στὴν οἰκογένειά σας.

Ἐγὼ εἶμαι τώρα ἐλεύθερος, καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ χαίρομαι τὴν ἐλευθερὴν ζωὴ θυμήθηκα ἐσᾶς τὰ τραγικὰ θύματα καὶ θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω διχνογτάς σας τὸ δρόμο ποὺ θὰ σᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ βέβαιο χαμὸ σας.

Μὲ φιλικὸς χαιρετισμοὺς
Γεώργιος Χρ. Τσολᾶκος (Μητρούσης)
Ἀπὸ τὰς Σέρρας Ταξιαρχία Γιαννούλη
III Τάγμα 3ος Λόχος 3ῃ διμοιρία. Προηγουμένως Ταξ. Λασσάνη Τάγμα Δάσκαλου 2ος Λόχος.

Τρεῖς χιλιάδες χρόνια πολεμοῦμεν προμαχοῦντες ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἀνθρώπου.
Σήμερον δέ, στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ σλαβοκομμουνισμοῦ, προμαχοῦμεν πάλιν ὑπὲρ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

«ΠΙΝΔΟΣ»

— 11 —

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΣ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΕΛΛΗΝ

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΜΑΣ

Ἕλλην! τὸ ὄνομά μου εἶναι ὑπερήφανο, τρανό, μάννα τὴν Ἑλλάδα ἔχω καὶ γιὰ κείνη θά πονῶ· γλιγντας πάντα θά εἶμαι μὲ λεονταριοῦ καρδιά, μὲ τὸ Μάνλιχερ στὰ χέρια θὲ νὰ πέφτω στὴ φωτιά.

Πάντα θάχω βοηθό μου τὸν ἀτίμητο σταυρό, τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά μου καὶ τὴ νίκη στὸ πλευρό· σύνθημά μου πάντα θάχω τὸ «ἐμπρός», γιὰ ὁδηγό, τὴν τρανὴ φιλοπατρία δοξασμένο φυλαχτό.

Τὴν καρδιά μου δὲν τρομάζει τοῦ πολέμου ἡ ὁρμή· θέλω πάντα τὴ σημαία στηριγμένη στὴν τιμὴ. Ὅπου Βούλγαρο ἀντικρύσω μὲ θυμὸ θά τὸν χτυπῶ, ἐλευθερωτὴς σὲ χώρες καὶ χωριὰ θὲ νὰ περνῶ.

Λ. Δ. Π.

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μιά πνοὴ καὶ μιά κρυφὴ ἐλπίδα φουσαῖ γιὰ σένα, ὦ ἀκριβὴ κι' ἀθάνατη Πατρίδα.

Καὶ γράφει ὁ Ἕνας μας Θεὸς καὶ ἡ Παναγιὰ Παρθένα ἀθάνατα ὀνόματα καθῶς τὸ εἰκοσιένα!

Ὅλ' οἱ στρατιῶτες μιά καρδιά κι' ὅλ' ἡ Πατρίδα μιά, ὅλο τὸ Γένος μιά πνοὴ σὲ κάθε τρικυμία.

Κι' ὅλοι ριγμένοι ἀθάνατοι σὲ μιά μονάχα ἀγκάλη, στὴς Μάννας τῆς τρισεύγενος, ποὺ δὲν τῆς μοιάζει ἄλλη.

Σ. Μ.

Η ΘΛΙΨΗ

Ἀπόψε ἡ θλίψη μ' ἔξωσε φρικτὴ μὲ σκέπασε σὰν πέπλο ὥς μαυρίλα κάτι ποὺ μέσ' ἀδιάκοπα θρηνεῖ σὰν κλάμμα σιγανὸ κι' ἀνατριχίλα.

Ἀπέραντο σκοτάδι κι' ἡ καρδιά σὰν εἰ νὰ τὴ χτυπᾷ κι' ἀνατριχιάζει; Ἔρμω πουλὶ στὴν ἐρημιὰ ἀδιάκοπα πετᾷ καὶ δὲ φωλιάζει.

Ἀπόψε ἡ θλίψη! ὦ μὰ γιὰτί νὰ τρέμουν τῆς καρδιάς ἔτσι τὰ φύλλα; νὰ φουγκρασθῶ στήνω τ' αὐτὶ κι' ἀκούω τοὺς ἤχους τοὺς παληοὺς μ' ἀνατριχίλα

Ἀπόψε ἡ θλίψη μ' ἔξωσε θαμπὴ μιά ἀμάμνηση στὰ στήθη μου φουσκώνει νᾶναι τοῦ ὄνειρου ἀναλαμπή; κάτι σαλεύει μέσα μου κλαίει καὶ δὲν μορώνει.

Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΥΧΕΡΑ ΤΗΣ ΒΟΛΤΑΣ

Ἦμουν ζαλισμένος καὶ ἀπεφάσισα νὰ βγῶ νὰ πάρω λίγο ἀέρα. —Ξέρετε ὅτι ὁ ἀέρας εἶναι ὠφέλιμος σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις. —Ἔτσι βρέθηκα μέσα σὲ κόσμο-θηλυκὸ καὶ ἀρσενικὸ ποὺ ἐνὸ μιζε ὅτι εὐχαριστεῖτο κάνοντας βόλτες μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρον Μαλάμου καὶ τέρμα τὸ γαλατά-δικο τοῦ Λάζαρου, ἀνεχόμενος μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τὴν κάθε σκουντιά τὴν κάθε κλωτσά καὶ ἐπὶ πλέον ἐφαίνετο ὅτι ἠρέσκετο νὰ παίζῃ τὸ πατάω—πατῶ μὲ τὰ δειγμάτια ἱκανοποιήσεως ζω-γραφισμένα στὸ πρόσωπό του.

Κοσμάκης εἶναι τί νὰ κάνει; Καλὴ διασκέδασις, ἐσκέφθηκα, καὶ γιὰ νὰ νομίσω κι' ἐγὼ ὅτι εὐχαριστῶ τὸν ἐσυτόν μου, ἐμπήκα μέσα στὸ συρφετὸ αὐτὸν ποὺ ἐλέγετο κόσμος.

Συγγνώμην συνάδελφος, ἀκούστηκε μιά φωνὴ δίπλα μου, ἐνῶ εἶχα βρεθεῖ ἤδη 40 μοῖρες δεξι-ώτερα τῆς πορείας μου.

Ἄς εἶναι εἶπα, εὐγενὴς ὁ συνάδελφος, ἀνεγνώρισε τὸ σφάλμα του.

Τί εἶχε συμβεῖ;

Μπροστά μου εὐρίσκετο μιά κομπὴ γυναικοῦλα καὶ πίσω τῆς ὁ συγγνώμην συνάδελφος. Ἐγὼ μπαίνοντας στὸ συρφετὸ, εἶχα πάρει τὴ θέση του ἡ ὁποία, ποιοὺς ξέρει μὲ πόσα συγγνώμην συνάδελφος καὶ μπαρντὸν κύρι-ος εἶχε κερδίῃ.

Ὁ συνάδελφος λοιπὸν εἶχε πάρει τὸ ντορὸ τῆς κομπῆς καὶ προκλητικῆς—ἴσως γιὰ τὰ μάτια μας—γυναικούλας ποὺ φαίνεται ὅτι τὸν εἶχε ζαλίσει τὸ ἀρωμάτης—φλὲρ ντ' ἀμούρ—καὶ ἀκολουθοῦσε μὲ σχέδια καὶ ὄνειρα.

Ἄς ἀκολουθῆσω κι' ἐγὼ, εἶπα στὸν ἑαυτό μου, χωρὶς νὰ ξέρω γιὰτί.

Μιά βόλτα, δεύτερη βόλτα, τρίτη βόλτα, ἡ γυναικοῦλα ὁ-μως οὔτε ἐγύριζε νὰ κυττάξῃ.

Ὁ συνάδελφος δὲν ἀπαγο-τεύετο. Ἰσως σχεδίαζε, ὀνειρεύετο καὶ νὰ τὸ θαῶμα!

Σὲ μιά στιγμή, τῆς μικρῆς κομπῆς γυναικούλας, τῆς ἐπε-

σε ἡ τσάντα—μια ἀστραφτερή, ὀλοκκόκκινη νάυλον τσαντάρα. Ἀβασκανία συλλογίστηκα... Δὲν πρόλαβα νὰ συνέλθω καὶ βλέπω τὸν συνάδελφο μὲ τὴν τσάντα στὰ χέρια. —Ἐνα αὐτο-κίνητο ποὺ περνάει ἐκείνη τὴν στιγμή τοὺς χωρίζει.

Ὁ συνάδελφος ἔχασε τὰ ἴχνη τοῦ λαχταριστοῦ θηλυκοῦ. . . . καὶ μαζί μ' αὐτὸν κι' ἐγὼ. Διά-βολε! Μοῦ γεννήθηκε ἡ περιέρ-γεια, ποὺ δέρνει ὄλους μας. νὰ δῶ τί θά γίνει· ποὺ θά καταλή-ξῃ αὐτὸ τὸ πέσιμο τῆς τσάντας· καὶ ποῖο θά εἶναι τὸ τέλος τῆς.

Ὅλα λοιπὸν φίλοι μου ἐξη-γοῦνται καὶ ὅλα ἔχουν τὸ τέ-λος των.—Ἔτσι, ἔμαθα καὶ τὸ γιὰτί ἀκολουθοῦσα τὸν συνά-δελφο μὲ τὸ κομπὸ θηλυκὸ.

Ὁ συνάδελφος σταματᾷ γιὰ μιά στιγμή στὸ φῶς ἐνὸς παρα-θυριοῦ τοῦ Μπάρ—Ἀκροπόλ, ἀνοίγει τὴν τσάντα καὶ διαβά-ζει μιά ταυτότητα.

Εὐρῆκε τὴν διεύθυνση τῆς ἀγνώστης.

Πλησιάζει καὶ ρωτᾷ τὸν χω-ροφύλακα τῆς τροχαίας καὶ κεῖ-νος μὲ χειρονομίες τοῦ ἀπαν-τᾷ· κουνῶ τὸ κεφάλι του κατα-φατικὰ καὶ μὲ τὸ χέρι του χαι-ρετᾷ καὶ φεύγει.

Τὸν ἀκολουθῶ προσποιούμε-νος τὸν ἀδιάφορο. Τὸ εὐτύχη-μα ποὺ τὰ δρομάκια τῆς πόλε-ως μας εἶναι σκοτεινά.—Οἰκο-νομία τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρίας. Σὲ μιά γωνιὴ σταματᾷ καὶ πε-ριμένει.

Σταματῶ κι' ἐγὼ προφασιζό-μενος μὲ διαφορὲς κινήσεις τῶν χερῶν μου, ὅτι κάτι ἐέχασα καὶ ἐπιστρέφω. Γνωρίζω βλέπε-τε τὰ Γιάννενα καλά. Εὐρίσκο-μαι ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ δρόμου καὶ περιμένω. Θὰ περι-μένω μέχρι πρωτὰς, ἐὰν δὲν μά-θω, δὲν δῶ. Τὸ εἶχα ἀποφασίσει.

Δὲν χρειάστηκε, ὁμως αὐτό, γιὰτί νὰ, ὁ συνάδελφος βηματί-ζει νευρικὰ μὲ ἀγωνία καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ γιὰ νὰ βρῇ ἡ-ρεμία καὶ εὐφράδεια, τὴν εἶχε δὴ νὰ πλησιάζῃ. Ἀμὰν νάτην

Κυρία μου—μπερδεύτηκε ὁ φου-

καρδὸς—μὲ συγχωρεῖται δεσποί-νις μου—μπράβο τὸ πέτυχε—εἶ-μαι ἕνας κλέφτης... ἡ ἡ ἕνας τρελ...λὰ ἐρωτευμένος—πέστοχρι-στιανέ μου καὶ ἴδρωσα.—Ἡ τσάν-τα σας βρίσκεται στὰ χέρια μου.

Ἄν μὲ νομίζετε κλέφτη... τότε νὰ μὲ παραδώσετε στὴν ΕΣΑ—Θεὸς φυλάξῃ—ἂν ὁμως πιστεύε-τε πῶς εἶμαι ἐρωτευμένος, τότε δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀποφασίσετε σεῖς γιὰ τὴν τύχη μου... Τ' ὄνο-μά σας;—Ὦχ τὰ βρῆκε τὰ λε-πτά του—Θάνατος... Κ. . .

Ἀκούστε κύριε Θάνα. Ἀπε-φάσισα ἤδη γιὰ τὴν τύχη σας. Σὰς δικάζω λοιπὸν ἰσόβια δε-σμά... καὶ σὰς κλείνω στὴν καρ-διά μου!—Ἄνοιξε γῆ νὰ μὲ κα-ταπιῇς.—Ἡ ποιὴ σας ἀρχίζει ἀπὸ αὔριο τὸ βραδάκι. Στις 8 θὰ σὰς περιμένω στὸ βουναλά-κι—συνοικισμό Κολχίδος—γιὰ νὰ λάβετε γνώσι... τῆς ἀπο-φάσεως! Καληνύχτα.

Ἀκούμπησα στὸν τοῖχο τῆς διπλανῆς μου μάντρας, γιὰτί δὲν αἰσθανόμουν αὐτὸ νὰ λει-τουργῇ φυσιολογικά στὸν ὀργα-νισμό μου.

Ἐπίασα τὰ μάτια μου καὶ τὰ ἔτριβα, ξεβούλωνα τὰ αὐτιά μου μὲ τὸ μικρὸ δακτυλάκι τοῦ χεριοῦ μου καὶ μονολογοῦσα:

Μπράβο συνάδελφε Θάνα! Μπράβο σχέδιο! Μπράβο ἱππότα τῆς ἐπο-χῆς μας!

Μπράβο ἀξιοζήλευτε φαντάρε!

Μὴ σὰς κάνει ἐντύπωσι. Ναι, μονολογοῦσα γιὰτί πραγματι-κὰ θαύμαζα τὸν συνάδελφο Θάνα. Ἐσεῖς τί λέτε τώρα; Εἶ-χα δίκιο ναι ἢ ὄχι; Ἐὰν ναι τί περιμένετε; Ἐμπρός λοιπὸν γιὰ τὴν εὐκαιρία, ποὺ θὰ δειξοῦμε τὸν ἱπποτισμὸ μας καὶ τότε... τότε θὰ συναντηθοῦμε στὸ βου-ναλάκι τοῦ συνοικισμοῦ Κολ-χίδος μὲ τὸν Θάνα καὶ τὴν ἀγνώ-στή μας νὰ τοὺς εὐχαριστήσου-με ποὺ μᾶς ἄνοιξαν τὰ μάτια. Ἐὰν ὁμως δὲν συμφωνεῖτε, τό-τε ἐλάτε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ παρηγορηθεῖτε μὲ τὸν ὑπο-φαινόμενο.

ΑΡΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

— 15 —

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ 267 ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

«ΝΟΥΣ ΥΓΙΗΣ ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ ΥΓΙΕΙ»

ΤΟ ΝΕΡΟ

«...Επει δὲ δεῖ περὶ ὑγιείας φροντίζειν τῶν ἐνοικούντων, τοῦτο δ' ἐστὶν ἐν τῷ κεῖσθαι τὸν τόπον ἐν τε τοιούτῳ καὶ πρὸς τοιοῦτον κάλῳς, δεύτερον δὲ ὕδασι νύγειν οὓς χρῆσθαι καὶ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν μὴ παρέργως...»
— Ἀριστοτέλους - Πολιτικά. —

Τὸ νερὸ στὸ ἀνθρώπινον σῶμα κατέχει τὴν πρώτη θέσι ὡς πρὸς τὴν ποσότητα καὶ τὴν σημασία· τοῦτο ἀποδεικνύεται μὲ τὸ ὅτι τῆς τροφῆς μποροῦμε νὰ στερηθοῦμε πολλές μέρες, ὅχι δμως καὶ τοῦ νεροῦ.

Τὸ νερὸ δὲν εἶναι μόνον ὡς τροφή, ἀπαραίτητο στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ χρησιμεύει σ' αὐτὸν διὰ ποικιλωτάτας χρήσεις, ὡς λ.χ. πρὸς καθαρισμὸν τοῦ σώματος, τῶν ρούχων, τὴν παρασκευὴ τῆς τροφῆς, τὸ πότισμα τῶν χωρροφίων, στὴ βιομηχανία κ.τ.τ., γι' αὐτὸ πρέπει νὰ παρέχεται ἄφθονο καὶ ὑγιεινὸ. Ὑγιεινὸ λέμε τὸ νερὸ ἐκεῖνο, ποὺ δὲν εἶναι μολυσμένον μὲ διάφορα πάθογόνων μικρόβια (κολοβακτηρίδια, βακτηρίδια τύφου, δυσεντερίας κ. ἄ.) καὶ ἡ χημικὴ του σύστασις εἶναι τοιαύτη ποὺ νὰ μὴ βλάβη τὴν ὑγεία ἐκείνου, ποὺ τὸ πίνει.

Ἡ σπουδαιότης τῆς παροχῆς ὑγιεινοῦ νεροῦ εἶχε κατανοηθῇ ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων, καθὼς μαρτυροῦν τὰ διάφορα ἱστορικὰ κείμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ σωζόμενα ὑδραγωγεία.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐφρόντιζαν μεγάλως, τόσο γιὰ τὴ κατασκευὴ τελειοτάτων ὑδραγωγείων, ὅσον καὶ ἀποχευτικῶν ἀγωγῶν τῶν περιττωματικῶν

οὐσιῶν, πρὸς ἀποφυγὴ μολύνσεως ὑπὸ τούτων τοῦ νεροῦ. Σήμερα μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ὁ βαθμὸς πολιτισμοῦ μιᾶς πόλεως ἐξαρτᾶται ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ὑπαρξί σ' αὐτὴν αὐτῶν τῶν δύο.

Τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ζωὴ θεϊκὸ αὐτὸ ἀγαθὸ, τὸ νερὸ, ὁ ἄνθρωπος παραλαμβάνει ἀπὸ τὸ ὑπάρχον στὴ φύσι, εἴτε ὡς βρόχινο, ὑπόγειο καὶ πηγαῖο ἢ ἐπιπολῆς (ποτάμιο, λιμναῖο).

Γνωρίζομε, πῶς τὸ ἐξ ἐξαμύσεως προερχόμενον νερὸ στὴ φύσιν, εἶναι χημικῶς καθαρὸ· ἀλλ' αἰωρούμενον στὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπορροφᾷ διάφορα ἀέρια ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτὴν καὶ ἐπιπροσθέτως κατὰ τὴν πτώσει του στὴ γῆ συμπαρασύρει καὶ ὅλες τὶς ἀκαθαρσίες καὶ τὰ μικρόβια ποὺ γι' αὐτὸ τὸ ἀρχικὸ βρόχινο νερὸ εἶναι περισσότερο ἀκάθαρτο ἀπὸ τὸ τελικὸ καὶ πρέπει ἐπομένως, ὡς ἀρκεί, πρὸκειται νὰ ἐναποθηκευθῇ γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ, εἴτε ὡς πόσιμο, ἢ γιὰ τὴν οἰκιακὴ οἰκονομία, νὰ λαμβάνονται κατάλληλα τινὰ μέτρα, ποὺ τὰ συνοψίζομε στὶς λίγες ἀκόλουθες γραμμές.

Πρῶτα πρέπει νὰ ἀπορρίπτονται οἱ πρῶτες ποσότητες τοῦ βρόχινου νεροῦ, γιατί ὅχι μόνον περιέχουν τὶς ἀκαθαρσίες τῆς ἀτμοσφαίρας, ἀλλὰ καὶ ὅσες παρέρχονται ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ. Ὑστερα ἡ δεξαμενὴ ποὺ θὰ ἐναποθηκευθῇ τὸ νερὸ πρέπει νὰ εἶναι στεγανή, δηλαδὴ νὰ μὴ παρουσιάσῃ ρωγμὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες νὰ μποροῦν νὰ εἰσρεύσονται ἀκαθαρσίες ἢ μικρόβια ἀπὸ τὰ γύρω. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἡθμὸς (σουροτήρι), συρματίνος καὶ ἀπὸ γάζα στὴν εἴσοδο τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὸν ὑδραγωγὸ τῆς στέγης στὴ δεξαμενὴ, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ πρέπει νὰ ἐκρῆται ἀπὸ βρῦσι ποὺ νὰ κεῖται 20—30 ἐκ. τουλάχιστο ψηλότερα ἀπὸ τὸν πυθμὲν τῆς δεξαμενῆς καὶ ὅχι νὰ ἀντλήται μὲ κουβά. Τέλος τὸ βρόχινο νερὸ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀμέσως μετὰ τὴ συλλογὴ του, γιατί προκαλεῖ ἐντερικὰ νοσήματα, ἀλλὰ ἀφοῦ περάσουν μερικὰ εἰκοσιτετράωρα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ νερὸ τῶν ὑδρομετεώρων, ποὺ πίπτοντας στὴ γῆ, οὔτε στὴ θάλασσα ἐκρέει, οὔτε ἐξατμίζεται, ἀλλὰ συσσωρεύεται μέσα στὴ γῆ, καλεῖται ὑπόγειο νερὸ, καὶ σὰν ἀναβλύζῃ σχηματίζει τὶς πηγές, τοὺς ποταμούς, τὶς λίμνες καὶ ἄλλες διαφορὲς συλλογές, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἐπανέλθωμε στὸ προσεχές.

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΦΩΣ

Διήγημα τοῦ σιγ. ΘΑΝΟΥ ΚΑΡΒΕΛΑ

Πρὶν λίγο καιρὸ εἶχα γυρίσῃ στὸ μικρὸ χωριὸ μου, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια ποὺ ἔλειπα στὰ ξένα.

Πολὺ λίγα πράγματα γινώριζα γιὰ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκα, τόσα, ὅσα εἶχα συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία.

Συγκεχυμένες ὑπῆρχαν μὲς τὴ φαντασία μου, οἱ γλυκὲς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς. Ἐδῶ γιὰ πρῶτο ἀντίκρουσα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐδῶ τὸ βλέμμα μου ἐκστατικὸ ἀγκάλιασε τὴ ζωτικὴ θέα ποὺ ξανοίγεται μακριὰ, στὴ καταπράσινη κοιλάδα μὲ φόντο τὴ γαλάζια θάλασσα. Ἐκεῖ στὸ βάθος ὅπου ὁ οὐρανὸς καὶ πέλαγος γίνονται ἕνα, πόσες φορές τὸ μικρὸ μυαλό μου δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ, τί τάχα κρύβεται πίσω του;

Πέρασαν χρόνια... Μακριὰ στὰ ξένα κύλησε γοργὰ ὁ χρόνος, τόσο χαρούμενος, ὅση χαρὰ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὸ φτωχὸ πουλὶ μακριὰ ἀπ' τὴ φωλιά του μέσα στὸν ἄγνωστο τόπο.

Μιά μέρα ἡ νοσταλγία μὲ ἔκανε νὰ γυρίσω. Ποθοῦσα νὰ ξαναδῶ τὸ φτωχικὸ μας σπιτάκι ποὺ τὸ μισοσκέπαζε ὁ κισσὸς καὶ τ' ἀγιόκλημα τὸ γέμιζε εὐωδιές. Ποθοῦσα νὰ ξαναβρεθῶ στὴ γλυκεῖα θαλπωρὴ τῆς οἰκογενειακῆς χαρᾶς, νὰ νοιώσω τὸ στοργικὸ χᾶδι τῆς μάνας.

Γύρισα τὸ Μάη μαζί μὲ τὴν ἀνοιξή. Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξῃ στὸ μικρὸ μου χωριό. Ἡ ζωὴ κύλαγε ἐκεῖ ἡρεμῇ, πάντα ὁμοία. «Τὸ σήμερὰ εἶναι ἴδιο μὲ τὸ χθὲς καὶ τὸ μακρινὸ μέλλον ἐνώνεται μὲ τὸ παρὸν σὲ μιᾶ ἀρμονικῇ συμφωνίᾳ. Ἐδῶ οἱ αἰῶνες μιλᾶνε μὲ τοὺς αἰῶνες. Μέσα στὴν ἐσώτερη σοβρότητα τῶν κατοίκων του θὰ ἐνωθῇ τὸ μέλλον μὲ τὸ παρὸν μὲ τὸ παρελθόν...» λέει κάποιος ὁ Ραῖνε Μαρία Ρίλκε γιὰ τὸ χωριὸ του. Ξαναβρήκα τοὺς παιδικούς μου φίλους ἄνδρες πιά. Μὲ πλησίασαν μὲ ἀγάπη,

θυμίζοντάς μου τὶς ἀξέχαστες παιδικὲς τρέλλες μας... Τότε ἐνοίωσα πόσο εἶχα ἀλλάξει...

Ἐκεῖνοι εἶχαν παραμείνει παιδιὰ στὴν ψυχῇ. Ἐμένα ἡ τρικυμία τῆς ζωῆς μὲ εἶχε ποτίσει μὲ χίλιες δυὸ ἀντιλήψεις γιὰ κάθε πρόβλημα. Χαμογελοῦσα μὲ συγκατάβαση γιὰ τὴν ἄγνοιά τους. Ἦμουν περήφανος γιὰ τὸν πολιτισμένον ἑαυτό μου. Εἶχα γνωρίσει τὸν κόσμον καὶ δὲν ἤμουν κουτὸς. Κορόϊδεα τὴ συστολή τους, τὰ ὄνειρά τους, τὸ πιστεῦν τους γιὰ τὰ θεωροῦσα βλακίς γιὰ τὸν 20ον αἰῶνα. Ἦθελα νὰ λέγομαι ρεαλιστὴς ποὺ δὲν πιστεύει τίποτα ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Πίστεια πῶς οἱ μετὰβατικότητες κυλᾶνε τὶς ρόδες τοῦ μέλλοντος. Τὰ ἔβλεπα ὅλα μέσα ἀπὸ τὸ ποῖσμα τοῦ ὕλισμοῦ. Βαυχαλιζόμουν πῶς εἶχα φτιάξει ἕνα καινούργιο ἄνθρωπον, ὑψωμένο ἀπὸ τὴν πλάνη. Οἱ νέοι φίλοι μου ἔκαναν τὰ πάντα νὰ με ἐυχαριστήσουν. Διασκέδαζαν χαρούμενα, ἀβίαστα, χωρὶς ἐπιτήδευση καὶ μοῦ διηγούντο παληές ἱστορίες. Πριγκηπόπουλα τοῦ παραμυθιοῦ, ἀμμουδένια παλάτια τῶν παιδικῶν χειρῶν μας, ποὺ στὴ φαντασία μας θέρριψαν σὲ θεόρατους πύργους, μὲ βασιλοπούλες καὶ πεντάμορφες βοσκοπούλες τῶν νυκτερινῶν παραμυθιῶν τῆς γιαιγιάς.

Κάναμε συχνούς περιπάτους στὸ δάσος στὰ ἐξωκλήσια. Ψηλά ἀπὸ τὸν προφήτη—Ἠλία ἀγγαντεύαμε τὸ δειλινὸ, ὅταν ὁ ἥλιος κουρασμένος πήγαινε νὰ κοιμηθῇ στὴν ἀγκαλιά τῆς θάλασσας. Ἀγάπησα τὶς φεγγαρόλουστες βραδιὲς ἀκούγοντας τὸ ἄλλο αἰδῶνι μὲς τῇ σιγαλίᾳ. Ἀγάπησα τὰ μελαγχολικὰ βράδια τοῦ χωριοῦ τὶς ὥρες ποὺ τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ξαναγυρνᾶνε νὰ θρηνήσουν στὸν τόπο ποὺ λάτρεψαν, στὸν τόπο ποὺ χάρηκαν τὸ φῶς. Συμπόνεσα τοῦ γκιῶν τὸ κλάμμα καὶ

ποια νεκρικὴ νυχτιά. Κατάλαβα πῶς ἄλλαξα. Θέλησα νὰ ἀντιδράσω. Κάτι μέσα μου εἶχε σπάσει καὶ δὲν μπόρεσα. Συμπάθησα τὰ ἀγνά παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ἀγάπησα τὴν ὁμορφὴ φύση καὶ θαύμασα τὴν καλλιτεχνία τοῦ Πλάστη. Στὸ σπίτι ἐνοίωσα τὴν ἀγάπην π' ἐνώνη τοὺς δικούς. «Δὲν εἶναι ἐγώ· στικὸ ἐνστικτο, δὲν εἶναι ταπεινὴ οὐτε δουλεία τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης» εἶπα στὸν ἑαυτόν μου.

Μία ξωτικὴ χαραυγὴ εἶδα τὸ ξημέρωμα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, κι' ἀκτίνες τοῦ ροδόχρυσου Φοίβου ἐύπνησαν τὴν ψυχὴν μου. Τὰ πουλιὰ γύρω χαιρετοῦσαν τὴ χρυσαυγὴ κι' ὁ ὕμνος τους γινόταν αἰώνιος ἀληθινὸς θαυμασμὸς στὸ παλὴο φῶς ποὺ δὲν θὰ σβύσῃ ποτέ.

Ἐνα ἀπόγευμα γυρίζοντας στὸ σπίτι βρήκα στὴν καμαρά μου ἕνα μπουκέτο ἀγριόκρινους τοῦ βουνοῦ.

«Ἐλα γιὲ μου» εἶπε ἡ συχωρεμένη μάνα μου. «Ἐλα νὰ δῆς τί ὥραϊα λούλουδα σοῦ ἔφερε ὁ Χρῆστος τῆς Λάμπραινας»

«Τι νὰ τὰ κάνουμε μητέρα τὰ ἀγριολούλουδα δὲν ἀξίζουν τίποτα μπρὸς στὰ θερμοκήπια τῆς πολιτείας,» τῆς εἶπα. Ἦξερες τὴν ἱστορίαν τους δὲν θὰ μίλαγες ἔτσι, ἀπῆντησε ἡ μάνα μου μὲ παράπονο. Μὴν κάνεις ἔτσι μητερούλα, τὴν καλόπιασα. Ἐλα πὲς μου τί ἱστορία ἔχουν τὰ ἀγριόκρινα; Μήπως δὲν βρίσκονται ἄλλοῦ; Αὐτὰ τὰ λουλούδια Σπύρο μου, ἄρχισε μὲ συγκίνηση, φυτρῶνουν στὸν τόπο μας στὸν κήπο τοῦ παλαιοῦ Πύργου, Βλέπεις τώρα τὰ χαλάσματα ἐκεῖ στὸ Βάθος, μοῦδειξε. Τὰ ἀγριόκρινα δὲν φυτρῶνανε πάντα κεῖ. Οὔτε εἶχανε τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα ποὺ ἔχουνε τώρα. Ματωμένα κρίνα, τὰ λέμε μεῖς οἱ χωριάτες, καὶ οἱ παλιότεροι μολογᾶνε τὴν ἱστορίαν τους. Ἐγὼ τὴν ἀκουσα ἀπὸ τὴ γιαιγιά μου, αὐτὴ τὴν ἔζησε.» Εἶπε καὶ δάκρυσε.

Λοιπὸν τὰ παλὰ ἐκεῖνα χρόνια τὸν Πύργον εἶχε ὁ ἄρχοντας Ἀντρεῖος. Ἡ ζωὴ κι' ἡ παλ-

— 17 —

ληκαριά άντηχούσανε στίς πελώριες κάμαρες του. Γεννιά άρχοντική, έακουσμένη, έβγαζε να κρατήση χωρίς φόβο το σπαθί. Η φαμίλια τους βάσταγε από πολύ μακριά. Λέγανε πως τον καιρό της πόλης κάποιος Άντρείος είχε πεθάνει πλάι στο Βασιλιά. Δεν ξαίρω αν είναι αλήθεια, είπε ή μάνα μου.

Η κυρούλα μου έβαζε όρκο πως έτσι ήταν. Της τόχε πηλέει, ό άλλος Άντρείος που ζούσε στην επανάσταση. Αύτός διατήραγε την παράδοση της γένιας του. Ξακουστός κλέφτης πολέμαγε μερό-νυχτά τον Τουρκαλά. Ο Πύργος του ήτανε φρούριο του τόπου μας. Τώρα βλέπεις χορταριασμένα ντουβάρια χωρίς ψυχή μά γιά. μάς γιόκα μου είναι ιερό προσκήνυμα.

Σε κούρασα με την ιστορία μου παιδάκι μου, ως σταματήσω, είπε ή μάνα μου, Θεός χωρέστην. Όχι μάνα. Μ' εύχαριστεί. Συνέχισε της είπα.

Ήταν λίγα χρόνια πριν την επανάσταση. Η κλεφτουριά ούτε στιγμή δεν άφηκε τη σημαία του Χριστού. Οι καρδιές θέρειναν, φούντωναν από τον άκοίμητο πόθο. Ο Άρματωλός Άντρείος με δύο παιδιά του λείπανε στα βουνά. Στόν Πύργο μένανε ή Αρχόντισσα με δύο μικρά και την πεντάμορφη Ζαφείρω. Καμιά δεν τις έβγαίνε στα κάλλη και στην καλώνη. Τέτοιο άγγελικό πλάσμα δεν ξαναφάνηκε στόν κόσμο. Κάθε μέρα έτρεχε στη φτώχεια δίνοντας παρηγοριά και βοήθεια στους άδικημένους.

Όλος ό κόσμος τη λάτρευε. Τά παλληκάρια πέρνανε όρκο στ' όνομά της. Έκείνη δεν πρόσχε κανένα. Ήτανε δά μικρή άκόμα, 18 χρόνια πήγαινε.

Τό χειμώνα είχε φύγει ό καπετάν—Άντρείος και ήρθε άνοιξη κι' άκόμα δεν γύρισε.

Στόν Πύργο βασίλευε ή θλίψη. Νέο κανένα. Ο Ίμπραήμης γύρναγε άγριος παντοῦ. Οι χωριάτες είχανε πιάσει τις σπηλιές.

Μιά νυχτιά του Άπρίλη φτάσανε στό χωριό μας, ζώσανε στόν Πύργο και καλέσανε τις γυναίκες να παραδοθουνε.

«Όχι» έσκουζε με άγρια φωνή ή άρχόντισσα.

Ο ΠΑΛΗΟΣ ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ως έχει μίαν έπιστολήν ενός Πατέρα, Παλαιού Πολεμιστού—Επιλοχία πυροβολικού χωρίς κανένα σκόλιον. Έν Άγριό τη 17 Ιουλίου 1948

Πρός Τόν κ. Διοικητήν 566 Τάγματος Πεζικού
Ταγματάρχη ΚΟΛΛΙΑΝ ΚΩΝ. ΟΝ

Είς άπάντησιν του υπ' αριθ. 4349 Υμετέρου έγγραφου δι' οδ' γνωστοποιείτε τον θάνατον του προσφιλους μου υιού Κουμπή Σωκράτους, όστις ΕΠΕΣΕΝ την 30ην Ιουνίου 1948 μαχόμενος μετά του Λόχου του άναντιον Σλαουσσυμμοριτών επί των ύψωμάτων Μανωλιάσσης, Περιούχης Ιωαννίνων Ρ (98-35) και τραυματισθείς εις την κεφαλήν εδρε τον θάνατον επί του πεδίου της τιμής.

Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω τά κάτωθι:

1) Ο Τοιούτος θάνατος όχι μόνον δεν έθλιψεν την καρδιάν έμοῦ και των λοιπών τέκνων και της συζύγου μου, άλλ' άπεναντίας ό θάνατος του υιού μου έθεωρήθη ως τιμή και δόξα εκ μέρους του παντοδυνάμου θεού.

2) Ο θάνατος του υιού μου δέ μοι φαίνεται ως πληγμα άλλ' ως στέφανος θεός δοθείς εκ μέρους του θεού και της πολυβασανισμένης Πατρίδος Ελλάδος.

3. Εφ' όσον μοι γράφτε ότι ό υιός μου υπήρξε λαμπρός Στρατιώτης, τολμηρός μαχητής, ένθερμος πατριώτης, άγαπητός μεταξύ των Αξικών και των συναδέλφων του, αντιμετώπιζω μετά της οικογενείας μου με υπερηφάνειαν άνταξίαν της θυσίας του, τον άπροσδόκητον θάνατον.

4) Αισθάνομαι ότι ό υιός μου υπό τοιαύτας συνθήκας άποθανών δεν απέθανεν άλλά ζεί. Ζεί εις τους καταλόγους των ήρώων της πίστewς και της Πατρίδος της ένδόξου Αύτης γής ήτις μετέδωκε ανά την ύφήλιον τον εύγενή πολιτισμόν της, τάς έπιστήμας, τάς τέχνας τό εμπόριον. Ζεί μεταξύ των γνωστών του κ.κ. Αξιωματικών και συναδέλφων του, οτινες με σεβασμόνθά αναφέρουν τό όνομά του εις γενομένας συζητήσεις.

5) Είς άλλας επιχειρήσεις έπείσαν ήρωϊκώς μαχόμενοι, ό εξαδελφός του Κουμπής Ευστάθιος του Αλεξάνδρου, ό θεός του Αλέξανδρος Κουμπής (πατήρ του ως Ευσταθείου Κουμπή) και έπέτροτο έν συνεχεία ν' ακολουθήση την θυσίαν ταύτην ό υιός μου Σωκράτης και να ζή εις τους ούρανοῦς.

6) Αν και είμαι πατήρ τριών αγάμων θυγατέρων και ενός μικρού υιού και σύζυγος γυναίκος άνίκανου προς εργασία, λόγω παθήσεως των ποδών της, έν τούτοις έν τη καρδιά μου εύρίσκεται άνημένη ή φλόξ της Πίστewς και της αγάπης προς τον θεόν και την Πατρίδα και ανά πᾶσαν στιγμή είμαι έτοιμος να ακολουθήσω την όδόν την όποιαν ήκολούθησαν οι ήρωες του 1821, και να εύρεθώ εις τό πεδίο της μάχης όταν παραστή ανάγκη. 7) Τό ότι πρόκειται να κάμητε διά έμέ. Υμείς γνωρίζετε κάλλιον έμοῦ. Περαιών την παρούσαν μου άναφωνή δη μοι δύναμις.

Ζήτω ή ΕΛΛΑΣ, Ζήτω ό ΒΑΣΙΛΕΥΣ, Ζήτω ό ΣΤΡΑΤΟΣ

Μετά τιμής και αγάπης Ε. Κουμπής.

νή ή άρχόντισσα.

«Τυράννου σκλάβες δεν γίνονται οι Έλληνίδες».

Οι τουρκαλάδες λύσσαξαν.

«Αναψε τό ντουφεκίδι. Δυό γυναίκες κράταγαν μακριά τό μπουλούκι των Άραπάδων. Τά μικρά κουβαλάγανε βόλια. Μές τη νυχτιά τά όπλα σκούζανε άγριεμένα την άπόφαση των γυναικών του Πύργου. «Καλλιτέρα σάβανο θανάτου, παρά χαρμειού στολίδι».

«Αλλοίμονο τά βόλια σώνονται. Οι άρβανιτάδες προχωράνε. Σε λίγο ό Πύργος θα πατηθή».

Τά μάτια της Ζαφείρας άστραψαν.

«Μάνα» φώναζε «Μάνα! ό Θεός ως με συγχωρέση. Δεν με νοιάζει γιά μένα. Τά παιδιά μάνα! Τά παιδιά! Να μη γίνουν γεννίτσαροι.»

«Ετρεξε στην αποθήκη. Τά χερ

ρια της ψάχνοντας βρήκαν τό βαρέλι. Γονάτισε. Ένα δάκρυ κύλησε στό παρθενικό πρόσωπό της. «Υστερα σηκώθηκε κι' έβαλε φωτιά. Φωτίστηκαν οι γύρω κάμποι, κι' οι πλαγιές. Έλαμψε ό τόπος όλος από φώς. Η βοή έφτασε μακριά στίς λαγγαδιές σάν μήνυμα Νίκης. Τό πρωτό Πύργος ήτανε νεκρός. Σε λίγες μέρες φυτρώσανε τά άγριόκρινα στόν κήπο. Κόκκινα άπ' τό αίμα που τά πότισε θύμιζαν σε μάς την είκοσάχρονη Ζαφείρω.

«Νά γιατί γυιέ μου λέμε «ματωμένα κρίνα» τά άγριολούλουδα αυτά» είπε και μοῦδειξε τό μικρό μπουκέτο.

«Αντίκρυ ό Πύργος θέρεινε στη σκέψη μου και στίς πολεμιστρες του μορφές λουσμένες στό φώς, με έκαναν να νοιώσω, πως μέχρι χθές ζούσα στό σκοτάδι.

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΛΛΑΞΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Έπηρα την άπόφαση κάτι και γώ να γράψω
να βγάλω μέσα άπ' την καρδιά της λύπης τό

και τό δηλώνω φανερά πως δεν θα ξανακλάψω
άφοῦ ή πλάση άλλαξε και μένα δεν με νοιάζει.

Χρόνια όλόκληρα ό φτωχός έγραφε αγάπης
[μαράζι

σε όνειρα κι' ιδανικά περνούσα τον καιρό μου
τώρα και γώ όπως και σείς... θα τριγυρνά στους

και θα λατρεύω ειλικρινά μόνο τον έαυτό μου.

«Αλλάξε ό κόσμος φίλοι μου, κάθε στιγμή
[αλλάζει

θα κάνη φλέρτ και ή γιαγιά... κι' άπ' τό παρά-
[θυρο τον έρωτα θα μπάζη.

«Η κάθε μιά κομψή μικρή κι' ή κάθε γρηά μπε-
[μπέκα

άκολουθάει φανατικά καθ' έποχης τη μόδα
φτειάνει καπέλλο με φτερά, ζητάει φίλους δέκα

θέλει να μάθη και αύτη... έπ' ώμ' και παραπόδα

Σήμερα ή Δεσποινίς ξυρίζει και τά πόδια
θέλει μασόζ και άλοιφές κρέμες και τά τοιαύτα

ποιός είπε γιά νοικοκυριό;
σταμάτα φίλε κλαῦτα.

«Αλλάξε ό κόσμος βρέ παιδιά, αλλάζουν όλα
[τώρα

κι' όσα πριν ήσανε κρυφά.. τά βλέπουμε στη φορά.

Μαζί μ' αυτά πεθάνανε και οι παλιές αγάπες
τά όνειρατά, οι στεναγμοί, τά γιασεμιά στη

τά πνίξανε οι ύλισμοί, του κόσμου οι άπάτες
δεν τραγουδάει τ' άϊδόνι πιά, καντάδες κάτω

[άπ' τάστρα

Τη γόησσα του Σινεμά ή νέα παραστένει
βγάζει τά φρύδια και αύτη σάν τη μοιραία

μά μ' όλα αυτά ή δύστυχη στό ράφι άπομένει
[Γκάμπο

και τότε κλαίει και θρηνεί σάν καλαμιά στόν
[κάμπο

«Αλλάξε ό κόσμος τώρα πιά, πᾶν τά παλιά τά
[χρόνια

στούς δρόμους βλέπεις και τις γρηές μ' άντρί-
[κια παντελόνια

Μά δέ βαστάω θα τό πώ: τό κρέμα στη γυναίκα
καλλιτέρα άνύπαντρος γιά νάχης τό μυαλό σου

παρά νᾶναι στό σβέρκο σου μιά Μέδουσα μπε-
[μπέκα

που θα σε βγάλη «Μπι-έλ-άρ» και τότε
[μόνο σου.

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΣΑΠΛΙΑΔΩΝ

Μυστικά δύο κατσαπλιάδες μεταξύτους συζητούν.
Τους κατέχει όμως ό φόβος και τρυγύρω τους κοιτούν.

Λέει ό ένας. Τι θα γίνει; Πως παράγινε τό πράγμα
Κι' όπως πάει, έγώ νομίζω, δέ μάς σώζει ούτε θαῦμα.

Βρέ τί θαῦμα να μάς σώση από τέτοιες καταγίδες;
πόλεμο μπορείς να κάνης μόνο με κλεμένες γίδες;

Στρατηγός σου λέει ό Μάρκος και μωσαϊκό στρατιώτες,
Βρέ οι άλλοι πολεμάνε γιατί είναι πατριώτες.

Τόσοι κόποι πήγαν τσάμπα λές και χτίζαμε στην άμμο.
Τό φαντάστηκες ποτές σου πως θα χάναμε Μουργκάνα και

Μας ξηλώνουνε άράδα κι' όλα πᾶν κακείν κακώς.
Και σου κοπανᾷ ό Μάρκος «έλιγμός άμυντικός».

Σκέφτομαι κι' έγώ αν δεν είναι ή περίοδος της γκίνιας
Μήπως έχουμε ρε φίλε δεκαήμερο της φτήνειας.

Βρέ μακάρι νᾶταν έτσι μοναχά λίγο καιρό
μά τά βλέπω πολύ μαῦρα και αλλοίμονο θαρρώ.

Τ' όνειρό μας, νέου γύρου τώρα πιά δεν ξαναζει.
Κι' έχει προ πολλού βαρέσει διάλυση τό μαγαζί.

ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΑΓ. Άνθ)στής

«ΠΙΝΔΟΣ»

— 19 —

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στη Σάντα Ρόζα της Καλιφορνίας, ο άρρωστος Ιατρός Ρόμπερτ Κουίν συνεβουλεύθη τους Ιατρούς που είχε καλέσει σε γεύμα, αν κατά την γνώμη των εξ αυτών ευρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Αντί απαντήσεως τον έριξαν στο νοσοκομείο, όπου προσεποιήθησαν ότι έγχειρίσθη για σκωλικοειδίτιδα και ο κατά φαντασίαν άσθενής έγινε καλά.

Είς το Λονδίνον ο Ούώλλυ Φάρεϊ έπληρώσε πρόστιμο 4 δολάρια, διότι έμπασε ένα άλογο στο δωμάτιό του. «Τό έκανα αυτό», είπε, «διότι ήμουν μόνος».

Είς την Μπρούνοβιλ, μία άεροπορική εταιρία παρηπονέθη εις τους φορτωτάς ενός κουναβιοδ, διότι έγέννησε κατά την διάρκεια του άεροπορικού ταξιδίου.

Είς το Σάλεμ ο Ρόμπερτ Κάρτερ έζήτησε διαζύγιον, παρηπονέθη έντόνως, ότι ή γυναίκα του τον άφηνε 50 μέτρα πίσω στο δρόμο της έπιστροφής των από την έκκλησία, άκριβώς πέντε λεπτά μετά την στέψη.

Είς το "Αίτο, πόλιν της Ιαπωνίας, οι έντόποιοι πανηγύρισαν την έναρξιν της έτησίας τριήμερου έορτής Σιριτσουμι κατά την διάρκειαν της οποίας ο νόμος επιτρέπει στους άνδρες να τσιμπούν οιαδήποτε γυναίκα.

Είς το Μανχάταν, ο νυκτοφύλακας Σνάιντερ συνελήφθη ως διαρρήξας μίαν άποθήκην έξήγησεν, ότι είχεν ανάγκη από τα λεπτά δια να πληρώση χρέη που χρωστούσε στο πόκερ.

Είς το "Ελοϊ της "Αριζόνας όταν έβαινέωθη, ότι δεν υπήρχε γράμμα δι' αυτόν, ο "Ερλ Νήλ έσκότωσε τον ταχυδρόμο.

Είς το Κούινς, ο οδηγός ταξι Βάγκερ έπήγε ένα έπιβάτη στο δικαστήριο, όπου και τον περίμενε, αλλά μετά 1 1/2 ώρας άναμονής, έπληροφορήθη, ότι ο πελάτης του δικάστηκε 6 μηνες φυλακή.

Είς την Ουάσικτων ο Ράφ Μίλερ έζήτησε φωτιά από ένα ξένο και άνεγνώρισε τον άναπτήρα που είχε χάσει πρό τριετίας.

Είς το τόκιο ένα γραφείον γάμων άνήγγειλεν ότι ένυμφεύθη μία μονόφθαλμη νύφη με ένα κουτσό γαμβρό.

Στη Βαλτιμόρη, οι σκοποί άστυφύλακες έξήγησαν, διατί δεν έβοήθησαν την κ. Ρίτα Φράνκη όταν έτρεχε φωνάζουσα στο δρόμο τραβώντας ένα διαρκή από το παλτό, ένόμισαν, ότι πρόκειται περί συνήθους συζυγικής σκηνης.

Είς το Μπόιζ ή Τσέσση Σιμονς 80 έτών έκέρδισε ως άποζημίωσιν 8.000 δολάρια από τον έπίσης όγδοηκοντούτην Χήρωμ Λούις δια την μη πραγματοποίησιν της υποσχέσεως του να την νυμφευθί.

Φαίνεται ότι και στην "Αμερική άκόμη σπανίζουν οι σύζυγοι, αν κρίνουμε απ' τις έλκυστικές άγγελίες που δημοσιεύονται στις κυριώτερες έφημερίδες. "Ιδού δυό απ' αυτές.

«Είμαι νέα 25 έτών γοητευτική. "Αγαπώ τη μουσική και το θέατρο. "Εχω πολλά χρώματα και καρδιά πλασμένη για ν' άγαπήση τρυφερά. Ζητώ έναν άντρα ως 40 έτών, μελαχροινό, κατανό ή ξανθό, πάντως δμως με μπράτσα αρκετά γερά για να με προστατεύση».

«Δεν λείπει παρά ένας άντρας απ' το χαριτωμένο και φιλόξενο σπίτι μου, που ή κουζίνα

του εύωδιάζει άκατανίκητα απ' τα φαγητά που μαγειρεύω με τα ίδια μου τα χέρια. "Ενα μόνον όρο βάζω στον άνθρωπο που θα μοιρασθί τη ζωή μ' έμένα: Δέν πρέπει νάναι ψηλότερος από 1,50».

Τι περιμένουν λοιπόν οι... κοντοί γαμπροί; "Ας σπεύσουν να έπωφεληθούν!

Η κρύπτη των κοσμημάτων του "Αγγλικού Στέμματος κατά τον πόλεμο τηρείται μυστική, γιατί ένδέχεται να ξαναχρησιμοποιηθί. Η αξία των κοσμημάτων αυτών υπολογίζεται σε 22 εκατομμύρια λίρες.

Στην Κινεζική Βουλή εφαρμόζεται ένας πρωτότυπος τρόπος διακοπής των πολύ φλυάρων ρητόρων: "Όταν το παραξυλώσουν στις άγορεύσεις τους ο Πρόεδρος τραβάει ένα σχοινί, που άνοίγει ιιά καταπακτή κι' ο άτυχος βουλευτής χάνεται μέσα σ' αυτήν!

Η "Επιμελητεία του άμερικανικού "Υπουργείου Στρατιωτικών άνήγγειλε ότι έχει ένα στοκ από 2 εκατομμύρια ψεύτικα δόντια για πούλημα. "Ας σπεύσουν οι... φαφούτηδες!

"Ενας Σκωτσέζος πήγε κάποτε σ' ένα σημείο απ' όπου περνούσαν με μικρή ταχύτητα διάφορα τραίνα κι' άρχισε να κάνη περιπαικτικούς μορφασμούς στους μηχανοδηγούς και στους θερμαστές.

"Υστερα από λίγη ώρα γύριζε στο σπίτι του μ' ένα τσουβάλι γεμάτο κάρβουνα! Οι μηχανοδηγοί και οι θερμαστές άπαντούσαν στους μορφασμούς του πετροβολώντας τον με κάρβουνα, γιατί αυτό ήταν το μόνο πράγμα που είχαν πρόχειρο μπροστά τους.

Κι' έτσι... οίκονομήθηκε μία χαρά.

«ΠΙΝΔΟΣ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Δ'ΝΣΙΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Η Δ'νσις ήμών "Ηθική και "Εθνική "Αγωγή Στρατεύματος του Γ. Ε. Σ προς άρσιν πάσης παρεξηγήσεως και έννημέρωσιν του κοινού, καθιστά γνωστόν και αόθις εις πάντας, ιδιώτας, Σωματεία, έπιχειρήσεις, όργανώσεις κ.τ.λ., ότι ούδέποτε άνέθεσεν ή πρόκειται ν' άναθέσει εις ιδιώτας την διενέργειαν έγγραφών συνδρομητών υπέρ δήθεν στρατιωτικών έντύπων.

Οί ούτως έμφανιζόμενοι και όχυρούμενοι υπό έθνικόν τινά τίτλον του έντύπου των ούδεμίαν έξουσιοδότησιν παρά της Στρατιωτικής "Υπηρεσίας κέκτηνται.

Τά έντυπά των είναι ιδιωτικήν των έπιχειρήσις, με την όποιαν το Στράτευμα ούδεμίαν σχέσιν έχει.

Ταύτα διότι πλειστάκις υπεβλήθησαν παράπονα και από του τύπου εισέτι διευτώθησαν τοιαύτα, ότι ένιοι παρουσιαζόμενοι υπό το πρόσχημα, ότι ένεργούν τη άδεία του Γ.Ε.Σ ή τη άνοχή της Στρατ. "Υπηρεσίας ως έκπροσωπούντες δήθεν στρατιωτικά έντυπα ούδεμίαν σχέσιν έχοντα προς το στράτευμα, έκβιάζοντες ούτω την κατάστασιν.

"Οθεν τους τυχόν τοιούτους παρουσιαζομένους ιδιώτας, προς τόν έκτεθέντα σκοπόν, τιθέμεθα εις την διάκρισιν του κοινού και παρακαλούμεν όπως καταγγέλωνται, άντι πάσης έτέρας ένεργείας εις την "Αστυνομίαν.

Παρακαλούμεν δέ όπως καθίστανται γνωσταί αί ταυτότητες του των προς λήψιν μέτρων.

(Έκ του Γενικού "Επιτελείου Στρατού).

(συνέχεια έκ της 6 σελίδος)
ύψωματος που είναι αντίκρου στην 50 πυραμίδα. Οι στρατιώτες του Γκουρτζή βγήκαν στο φυλάκιο ΧΟΥΡΜΟΥΛΗΣ και δεξιότερα οι διμοιρίες του "Αρχιμανδρίτη και Βλάχου έδιναν το Σήμα της Λευθερίας στα γύρω χωριά. "Ο λοχίας μου Λάμπρου με τον Παρασκευά Γιαννακόπουλο το άλησμόνητο παληκάρι της διμοιρίας μου φώναζαν μ' δλη τη δύναμη της ψυχής τους πάνω στην 50 πυραμίδα «θάνατο στους προδότες Ζήτω ή "Αθάνατη "Ελλάδα».

Τό μεγαλείον της πατρίδος μας πάνω σ' αυτό το ύψωμα που φαινόταν άκόμη τ' άχνάρια των προδοτών του, όλοζώνταν, μεγαλοπρεπέστατο, έστεκε με τους ήρωες υπερασπιστάς του, αιώνιο σύμβολο της "Αθάνατης φυλής μας....

"Εναγκαλισμοί των στρατιωτών και αξιωματικών, πατριω-

«ΠΙΝΔΟΣ»

τικές έκδηλώσεις, δακρυσμένα άνακτα δυνάμεις, φαίνεται γερός, ένω τον έχουν άγκαλιασμένο οι άγγελικές ψυχές των "Αθανάτων νεκρών μας ήρώων πολεμιστών, που φαίνεται κι' αυτοί να τον βοηθήσουν σ' αυτό, και φωνάζει όσο μπορεί «Έκδικηθείτε τους προδότες, ή "Ελλάδα μας ποτέ δεν θα πεθάνη...» και έκλεισε τα μάτια του δραματιζόμενος τη Μεγάλη μας "Ελλάδα ο στρατιώτης Παρασκευάς Γιαννακόπουλος.

Οί λίγοι που ήσαν εκεί και σε λίγο όλοι οι στρατιώτες έπαναλάμβαναν τον όρκο και διαβεβαίωναν τον ήρωα να ξεκουράζεται ξενοιαστος.

Τό τίμιο όπλο του το πήραν τίμια χέρια, για να συνεχίσουν με τον ίδιο ζήλο τον άγώνα για την "Ελλάδα μας για την όποιαν αυτός έδωσε την ζωή του.

(Συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

— 21 —

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΣΕ ΧΑΣΩ

ΘΑΝΟΥ ΚΑΡΒΕΛΑ

Σ' αγαπώ ιδανική γυναίκα. Σ' αγαπώ βαθιά, άπέραντα, μ' όλη τη φλόγα της φτωχής μου καρδιάς. Σ' αγαπώ όσο γυναίκα δεν αγαπήθηκε σ' αυτό τον κόσμο. Σ' αγαπούσα και πριν ακόμα σε γνωρίσω, γιατί πάντα σε πρόσμενα. Άνοιγοντας για πρώτο τα βλέφαρα στο φως της ζωής, ζήτησα την αγνή σου μορφή που κλείνει για μένα όλοκληρο τον κόσμο της ωμορφιάς και το μοναδικό σκοπό της ζωής. Άφέντρα σύ της μοίρας μου είχες κλέψει τα κλειδιά της ψυχής μου, όταν κι' οι δύο άγκαλιασμένες ξεκίνησαν απ' το μακρυνό άπειρο για να ταξιδέψουν σε τουτό τον πλανήτη. Ήρθα και πρόσμενα... Ήρθες γλυκειά όπτασία να γεμίσεις το κενό της ψυχής μου. Ήρθες ξανθό ίνδαλμα μιά χρυσαφένια αύγή να φωτίσεις τα σκοτάδια της έρημης ύπαρξής μου. Ήρθες όνειρευτο άγγελούδι να νοίξεις διάπλατα μπρός στα έκστατικά μάτια μου τις πόρτες ενός άγνωστου παράδεισου και μιάς άτέρμονης εύτυχίας. Σ' έχασα ένα οκοτεινό φθινοπωριάτικο δειλινό.

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Κοίταξε γύρω μας τί θρήνος έχει γίνει! δέν κελαηδούνε της νιότης τ' αϊδόνια χλωμιάσαν τ' όνειράτα, μαραθθηκαν οι κρίνοι καμιά δέν μας έμεινε στον πόνο συμπόνια

Μακρυνά σου πιά τώρα τη θλίψη μου στήνω στους άγνωστους τόπους που μόνος γυρνά έσένα γυρεύω μικρή μου και σβύνω περνούνε τά χρόνια μιά δέ σε ξεχνά.

Μαύρα τά σύννεφα στο αίμα βαμμένα θρηνούν της αγάπης μας τά τόσα παλάτια τά βλέπουν στη δύση τους να γέρνουν θλιμμένα τά τόσα μας όνειρα σε χίλια κομμάτια

ποτέ τον κοινό θνητό γιατί λάτρεψε τό φάσμα ενός ασύλληπτου ιδανικού πούρθε απ' τον πανώριο κόσμο της χαράς για να φωτίση τη μαυρίλα του δικού του; Ρωτούν ποτέ τον ποιητή γιατί μαγεύτηκε στην άστερόφωτη βραδυά ή γιατί έμεινε έκστατικός στο πέραςμα μιάς θεϊκής όπτασίας; Ρωτούν ποτέ τον ναυαγό που παλεύει με τά άφρισμένα κύματα γιατί βλέπει με λατρεία τό φάρο της γαλήνης και της σωτηρίας; Ρωτούν ποτέ κι' αυτόν τον Πλάστη γιατί έσκυψε εύλαβικά να θαυμάση τό άριστούργημα που ό ίδιος έπλασε; Ρωτούν ποτέ τό έρημο πουλί γιατί θρηνεί μες τά συντρίμια της γκρεμισμένης απ' την πόρα φωληάς του; Κι' άνρωτήσουν τη φύση γιατί στολίζεται στο γλυκοχάραμα μιάς άνοιτιάτικης άνατολής ή γιατί θρηνεί σάν ήκαταιγίδα διαβαίνει μανιασμένη περνώντας τά κιτρινασμένα άπ' τά δένδρα φύλλα, ρώτησε και σύ κάποιον γιατί σ' αγάπησε, γιατί θρηνεί τό χαμό σου.

Χάθηκες κι' έπαψε τό τραγούδι της χαράς ν' άντηχή στην καρδιά μου. Χάθηκες κι' έπαψε τό φως να παιχνιδίζει με τά παλάτια των όνείρων μου. Χάθηκες κι' ή όμορφιά της ζωής έφυγε μαζί σου... Έφυγες σάν όνειρο που ήσουν κι' όλα βουβά θρηνούν την έλλειψή σου. Μόνος... Στο δρόμο της μοίρας, άργοδιαβαίνοντας σκυφτός, σε πόσες στράτες δέν σε ζήτησα. Πόσες νυχτιές, με συντροφιά του Γκιώνη τον κλαψάτικο σκοπό, δέν ένοιωσα ένα θερμό δάκρυ στις άκρες των ματιών... Όρες άτέλειωτες μες τούρανου τον άπειρο κόσμο, πόσες φορές δέν γύρεψα τον κόσμο που μου έταξες. Γιατί να φύγης; Γιατί να σε χάσω, πριν ακόμα τολμήσω να σου μιλήσω; Γιατί δέν μ' άφηνες να ζω στην δυστυχία μου, εύτυχισμένος άφοδ δέν γνώριζα την ύπαρξή σου; Πώς να ξεχάσω ό δύστυχος θνητός την ύπερκόσμια εύτυχία που με άξίωσες, έστω και για λίγο να άντικρύσω; Γιατί έκλεψες την καρδιά μου; πές μου γιατί; Θά πής σε τί έφταιξε; Γιατί σ' αγάπησα; Ρωτούν

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Η κανάτα

Κάποιος έκανε την έξης παράξενη αγορά. Άγόρασε μία κανάτα γεμάτη κρασί και πλήρωσε για τά δύο 5.000 δραχμές. Τό κρασί στοίχιζε 3.800 δραχμές περισσότερο από την αξία της κανάτας άδειανής.

Μπορείτε μέσα σ' ένα λεπτό να βρήτε πόσο άκριβώς κόστιζε ή κανάτα και πόσο τό κρασί; Η λύσις έχει αξία ως γύμνασμα ταχύτητος σκέψεως, υπό τον όρον να μη χρησιμοποιηθή ούτε χαρτί ούτε μολύβι για την εύρεσί της.

Παπας και παπαδιά Γιάννης και Μαρία είχαν έξη αύγά και πήραν από τρία Πως;

Άστυνομικό πρόβλημα

Στό δωμάτιο ενός ξενοδοχείου βρέθηκε ένα πρωί τό πτώμα ενός πελάτου: του Πέτρου Άργυρίου. Ο άστυνομικός που άνέλαβε να κάνη τις άνακρίσεις, έξακρίβωσε πως τό προηγούμενο βράδυ τό θύμα είχε παίξει χαρτιά με δύο πρόσωπα: με τον ίδιο τον ξενοδόχο και ένα άλλο πελάτη του ξενοδοχείου που είχε άναχωρήσει πρωί—πρωί.

Τό θύμα είχε κερδίσει από τους δύο συμπαικτες του ένα σεβαστό ποσό.

Στό δωμάτιό του βρέθηκαν μέσα στο σταχτοδοχείο τρία άποταίγαρα, τέσσερα καμμένα σπέρτα και δύο γόπες από πούρα, γιατί τό θύμα κάπνιζε μόνο πούρα.

Ο άστυνομικός άνέκρινε τον ξενοδόχο, που παρ' όλο τό ύποπτο ύφος του ύποστήριζε πως ήταν άθώος. Παραδέχθηκε πως είχε χάσει πολλά λεφτά, αλλά δέν είχε σκοτώσει αυτός τον πελάτη του.

Ο άστυνομικός τότε βγάζοντας ένα πακέτο τσιγάρα του προσέφερε ένα και τον ρώτησε:

—Θέλετε φωτιά;
«ΠΙΝΔΟΣ»

—Όχι εύχαριστώ. Έχω, του άπήντησε εκείνος βγάζοντας τον άναπτήρα του.

—Δέν είναι αυτός ό ένοχος, συνεπέρανε ό άστυνομικός. Πρέπει να βρούμε τον άλλο!

Τί έκανε τον άστυνομικό να βγάλη αυτό τό συμπέρασμα;

Τά δύο ταξείδια

Ένας άνθρωπος πηγαίνει τό πρωί στο γραφείο του από ένα δρόμο και γυρίζει τό μεσημέρι στο σπίτι του από άλλον. Ταξιδεύει με λεωφορείο, με ταχύτητα 40 χιλιομέτρων την ώρα, και χρειάζεται τό πρωί μιά ώρα και 20' λεπτά για τό ταξίδι του. Τό μεσημέρι, με την ίδια ταχύτητα, χρειάζεται 80' λεπτά. Γιατί;

Πώς πέθαναν

Τά παρακάτω ιστορικά πρόσωπα πέθαναν από βίαιο θάνατο. Άπ' τις τρεις λέξεις που άκολουθούν τό όνομα του καθενός, ή μία έχει σχέση με τό είδος του θανάτου του. Μπορείτε να την βρήτε:

1) Πλοίαρχος Κίντ: σχοινί, σπαθί, λάδι.

2) Άλβέρτος Ιος του Βελγίου: σκάλα, Ναζήδες, βουνό.

3) Ιούλιος Καίσαρ: έλέφας, μαχαίρι, δηλητήριο.

4) Ζάν ντ' Άρκ: καθρέφτης, φωτιά, σπαθί.

5) Μπρούνο Χάουπτμαν: τουφέκι, ήλεκτρισμός, γκόλφ.

6) Ισιώρα Δούνκαν: άλογο μουσείον, σάρπα

Τό βάρος του

—Πόσο ζυγίζει τό παιδάκι σας; ρώτησε ένα καθηγητή των μαθηματικών κάποιος φίλος του. Κι' εκείνος άπήντησε:

—Ζυγίζει 14 κιλά και τό μισό βάρος του.

Πόσο δηλαδή έννοούσε: Ο φίλος του άργησε να τό βρή. Θά τά καταφέρετε σείς γρηγορότερα;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 20 ΤΕΥΧΟΣ

Οι άριθμοί

Όλοι οι άριθμοί πρέπει να διαβαστούν έκ δεξιών προς τά άριστερά. Έχομαι τότε για τον μέν πρώτο: 7, 14, 28, 56, 112 δηλαδή τό καθένα τό διπλάσιο του προηγούμενου. Τό ίδιο συμβαίνει και με τους άλλους με την διαφορά ότι ό πρώτος άριθμός του δευτέρου είναι διψήφιος, δηλαδή 17, 34, 68, κ.λ.π.

Τά άντιθετα

1) Άγάπη. 2) Νότος. 3) Άρχων. 4) Ρόδιος. 5) Ίθαγενής. 6) Άνάπηρος. 7) Άρρην. 8) Νόστιμος. 9) Άγνός. 10) Ρυπαρός. 11) Ίσχυρός. 12) Άσχήμια 13) Τέλος. 14) Όπισθεν. 15) Φαρδύς. 16) Ίσθμος 17) Λαϊκός 18) Ίδιος. 19) Γέννησις. 20) Ίλεως. 21) Αφίξις. 22) Νωπός. 23) Άρμυρός. 24) Χαρούμενος. 25) Ήλικιωμένος. 26) Νόσος. 27) Όρθιος. 28) Στενοχώρια. 29) Τέρμα. 30) Ίσχνός. 31) Μικρός. 32) Άρρενωπός. 33) Δάκρυ. 34) Άρρωστος. Με τά δύο άρχικά των λέξεων σχηματίζεται ή παροιμία.

ΑΝΑΡΙΑ ΑΝΑΡΙΑ ΤΟ ΦΙΛΙ ΓΙΑ ΝΑΧΗ ΝΟΣΤΙΜΑΔΑ

Δημιώδη αινίγματα

1) τό μάτι. 2) Τό αύγό. 3) Ή καμπάνα της έκκλησίας.

Ίνδικά αινίγματα

1) συμβουλές. 2) Ή σκούπα. 3) Ή χελώνα. 4) Ό μεταστροφικός.

Η εύγη

Είκοσι χιλιόμετρα. Έφ' όσον οι δύο ποδηλάτες ταξίδευαν με 15 χιλιόμετρα την ώρα και άπείχαν 30 χιλιόμετρα μεταξύ τους, συναντήθηκαν μετά 1 ώρα άκριβώς. Σε μιά ώρα δέ ή εύγη πετάει 20 χιλιόμετρα.

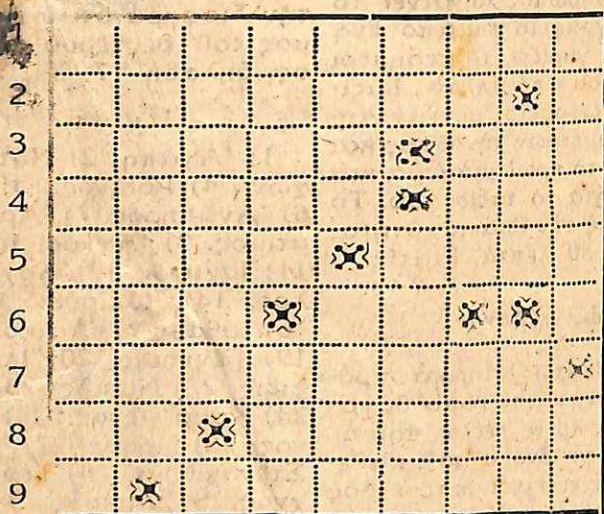
Στό δικαστήριο

Ο δικαστής ήταν άλλοιθωρος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΘ. 15

1 2 3 4 5 6 7 8 9

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πόλις της Πελονήσου κα-
ταστραφείσα υπό των Γερ-
μανών.
- 2) Τὰ πλοῖα ἐν ἀνάγκῃ μπο-
ροῦν νὰ κάνουν, αἱ συνει-
δήσεις ποτέ.
- 3) Χωριὸ τῆς Ἠπείρου γνωστὸ
ἀπὸ τὸν πόλεμον 1812.—Συ-
ναίτερισμός μεταπολεμικὸς
αὐτοκινήτων.
- 4) Ὅπως κινεῖται ὁ ὄφις καὶ
ὁ πρόστιχος ἄνθρωπος. —
Ἔτσι τὴν λέει τὴν ἀγριοκυ-
δωνιά ἡ Βοτανική.
- 5) Πόλις τῆς Νορβηγίας. —Μὲ
αὕτῃ ἀνάβουνε τὰ τσιγάρα
τους στὰ χωριά.
- 6) Ἀντωνύμια. —Καὶ ἄλλη ἀ-
πὸ τὴν ἴδια.
- 7) Ἐκεῖ λούζεται ἡ πόλις τῶν
ὀνείρων.
- 8) Ἀντωνυμία. —Ὑστερα ἀ-
πὸ ὀρισμένες ἀρρώστειες
συμβαίνει αὕτη.
- 9) Δι' αὐτὸν ἔγραψεν ὁ ἀπό-
στολος Παῦλος ὁρὸς Φιλή-
μονα. (δοτ.)

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Δοκιμασθὲν χωρὶ τῆς Ἠ-
πείρου.
- 2) Ὄνομα καλογήρου.
- 3) Ποιὸς ἀξιωματικὸς ἢ στρα-
τιώτης τῆς 8ης δὲν τὸν γνω-
ρίζει;
- 4) Ἡ εὐλογία τῶν πέντε ἐγέ-
νετο ὑπὸ τοῦ Σωτήρος. Μυ-
θολογικὸς Θεός.
- 5) Αὐτὴν ἀσκοῦν παντοῦ οἱ
περίφημοι ἀγωνιστές. —Κα-
τοικία μαυροφόρων.
- 6) Θεοῦς ἀλλὰ Αἰγυπτιακή. —
Ὁ Ναὸς ἔτσι εἶναι γιὰ τὸν
Ἕλληνα στρατιώτην.
- 7) Ἀκόντιον Ῥωμαϊκόν. —Τὸ
βαστοῦν στοὺς ψάλτες (ἀντ.)
- 8) Μάρκα φιλμ. —Πόλις τῆς
Γαλλίας ὅπως λέγεται Ἑλ-
ληνικά παρὰ τοὺς πρόπο-
δας τοῦ ὄρους Καβαλιέ.
- 9) Ποιητὴς Ἕλλην. —Ἔτσι ὁ-
νομάζει ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτὸν
τοῦ καὶ τὴν ἀποκάλυψιν.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ (ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4)
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΦΑΝΕΣ—ΕΝ 2) Σ—ΒΟΛΙΩ-
ΤΗΣ 3) ΦΡΕΣΚΑ—ΕΠΙ 4) ΑΟ—
ΤΟ—ΕΡΙΣ 5) ΙΔΙΑΣ—ΣΩΑ 6) ΡΟ
—Λ—ΕΓ—Ο 7) ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ 8) ΠΙ
—Π—ΑΛΑ 9) ΣΤΡΑΤΩΝΙΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΣΦΑΙΡΑ—Σ 2) Φ—ΡΟΛΟΣ—
Τ 3) ΑΒΕ—Ι—ΥΠΡ 4) ΝΟΣΤΑΛ-
ΓΙΑ 5) ΕΛΚΟΣ—Κ—Τ 6) ΣΙ—Ε-
ΡΙΩ 7) Ω—ΕΣΤΙ—Ν 8) ΕΤΕΡΩ-
ΤΑΕ 9) ΔΗΠΙΑ—ΟΑΣ 10) ΣΙΣ—
ΟΣΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Ἡ γυναῖκα ἀντέχει περισ-
σότερο, στὶς λύπες, λέει κάποιος.
—Εἶστε γιατρός; τὸν ρωτᾷνε.
—Ὅχι παπουτσίς!...

—Τί ἔμαθα, Μάκη, παντρεύε-
σαι;

—Ὅχι, ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;
—Καὶ γιατί δὲν παντρεύεσαι;
—Γιατί εἶμαι ζηλιάρης.
—Γιατί ζηλεύεις;
—Ξέρω, πὼς θὰ μ' ἀπατήσῃ
ἡ γυναῖκα μου!
—Πὼς θὰ σ' ἀπατήσῃ;
—Τὸ ἀξίζω.
—Γιατί τ' ἀξίζεις;
—Ἀφοῦ θὰ εἶμαι τόσο κου-
τός, γιὰ νὰ παντρευθῶ!...

—Πάει ἡ κακομοῖρα ἡ γυναῖκα
σου, πέθανε ἔ; Ἄς εἶναι συχω-
ρεμένη. Μὰ δὲν μοῦ λές, πόσων
χρονῶν ἦταν;

—Ὅταν ἀρραβωνιαστήκαμε,
ἦταν πέντε χρόνια μικρότερη, ὅ-
ταν πέθανε ὅμως ἔμαθα ἀπὸ
τὴν μητέρα της, πὼς ἦταν δέκα
χρόνια μεγαλύτερή μου. Ἐπέ-
ρασε, φαίνεται πολὺ γρήγορα
τὰ χρόνια της!...